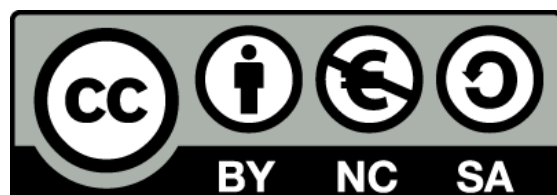

Jo em quedo a casa, fora hi ha monstres (relats des del búnquer)

Enric Herce

© 2020 Enric Herce

www.enricherice.com

Índex

Sang d'Ornalah	7
Patrícia i la capsa IOOP.....	25
L'Azkoyen, el doctor, la Isabeleta i el croissant geperut	41
La casa del bosc.....	49
Espècie en extinció	69
El Mariachi del Cobrament	92
Galetes	106

A tots aquells que desafien el monstre, dia rere dia,
perquè la vida segueixi dins de les llars.

Sang d'Ornalah

La noia va obrir els ulls amb desesperació mentre l'home li tapava la boca perquè no xisclés. Al capdamunt, una finestra es va obrir i algú va buidar un cubell de fusta: els orins els esquitxaren dins la foscor.

Lluny se sentia la remor de gent que sortia èbria de les tavernes. Uns cridaven, altres reien, la majoria cantava cançons tristes. Però tota aquella vida quedava més enllà d'aquell estret racó, a un món de distància. Allà dins, fora de l'abast de la llum de la lluna, només hi havia lloc per a la por, l'angoixa i el fàstic de sentir com li grapejaven el cos tremolós.

—Mai no t'han dit que no surtis sola de nit, bonica? —va xiuxiuejar burleta amb una veu deformada per l'embenat que li tapava mitja cara—. Lliga-la.

Algú va agafar-li els canells i els va immobilitzar a l'esquena, els va prémer amb un sogall aspre, i després va ficar-li un drap dins la boca per silenciar-la.

Amb prou feines va aconseguir aguantar les arcades quan l'home li va parlar a cau d'orella i la va envoltar l'olor de podrit del seu alè.

—*Veni sanctificator omnipotens aeterne Deus: et benedic hoc sacrificium tuo sacto nomini praeparatum.*¹

Atrapada en la foscor, va sentir una mà rugosa tocant-li el coll mentre algú al seu darrere li aixecava el vestit i toquejava les natges. Va poder escoltar el picar d'un pedrenyal abans que una petita guspira foradés la negror. Aviat l'aroma d'encens va omplir l'ambient del carreró. Quasi es va alegrar que la seva dolçor esmorteís l'alè del desconegut quan va tornar a parlar.

—*Incensum istud a te benedictum ascendat at te, Domine, et descendat super nos misericordia tua.*²

Un cop més va sentir com li acaraven el coll. El segon home seguia tocant-la per sota el vestit. Els seus dits li pessigaven la carn amb força fins a fer-la plorar de dolor.

Aviat va perdre tota noció de quan feia que l'havien arrossegat allà dins. Mentre l'home de l'embenat li acostava l'esca encesa, una vegada i una altra, i li omplia la pell de cremades, per darrere, l'altre la subjectava amb força de la cintura i la penetrava entre esbufecs lascius.

Quan aquell malson havia començat s'havia aferrat a l'esperança que algú l'ajudaria. Aviat es va trobar pregant perquè tot acabés ben de pressa i la deixessin tornar a casa. Ara ja només desitjava que la mort posés fi a aquella tortura al més aviat possible.

—*Veni, Sanctificator, omnipotens aeterne Deus...*

¹ Vine, Déu santificador, omnipotent i etern, i beneeix aquest sacrifici preparat per a la glòria del teu sant nom.

² Pugi a tu, Senyor, aquest encens que has beneït, i que la teva misericòrdia vingui a nosaltres.

De sobte va sentir com si els ullals d'una bèstia ferotge se li clavessin al coll i li xuclessin la sang amb ànsia. El seu crit d'horror va morir sota el drap que li tapava la boca i els gemecs de plaer de l'home que buidava dins seu.

Feia fred allà dins. Petits núvols de vapor acompanyaven la respiració i les paraules dels quatre homes que rodejaven la morta, estesa sobre una taula de fusta. No era el primer cop que l'abat de Sant Benet de Bages, el vicari comtal Ponç Bonfill i el levita Guifré Badia, jutge episcopal, veien un cadàver tan nafrat com aquell, però cap dels tres va aconseguir reprimir una expressió d'alarma quan el monjo cirurgia els assenyalà les dues marques del coll a l'alçada de la jugular.

—Igual que les altres tres noies. Ha mort sagnada —va dir.

—*Nosferatu* —va xiuxiuejar l'abat, senyant-se amb pressa i obligant als altres tres a imitar-lo.

—Cal informar immediatament a Barcelona —va considerar el jutge episcopal—. Ja hem perdut massa temps volent pretendre que ens enfrontàvem a un vulgar assassí.

—No és un bon moment —va contestar Ponç Bonfill—. Ramon Berenguer III planeja sumar-se a la conquesta de Mallorca. Tots sabem prou bé el que farà el valí almoràvit quan ho sàpiga.

—Maleïts sarraïns —va escopir l'abat.

—...serà millor que el comtat de Manresa solucioni aquest contratemps per mitjans propis i que esperi a tenir problemes més seriosos abans d'adreçar-se al comte de Barcelona.

Els quatre homes quedaren en silenci amb la mirada clavada sobre la pell pàl·lida de la morta.

—... i en qualsevol cas —va afegir finalment Ponç Bonfill—, si les nostres sospites són certes, serà l'ajuda del Santíssim i no la de Ramon Berenguer la que ens caldrà...

—Déu és al nostre costat —va dir Guifré amb seguretat.

—A partir d'aquesta nit, tota la guàrdia de la vila, en grups de cinc homes, vigilarà els carrers fins que surti el sol.

—Caldrà que tots i cadascun dels soldats dugui un rosari i un flascó d'aigua beneïda —va afegir el diaca amb un somriure de conformitat—. Aquesta bèstia de l'infern aviat coneixerà la força dels soldats de la fe.

Els cinc homes van arrencar a córrer cap al carreró d'on venia el xiscle. La fina boirina que cobria el terra ple de fang i immundícia s'apartava al pas de les botes militars, mentre les torxes feien dansar ombres fantasmagòriques a les arcades, i la respiració dels soldats ressonava entre les parets del carrer de Santa Llúcia.

Es van aturar a l'entrada del carreró i un d'ells va estirar la torxa cap al seu interior en un intent infructuós de descobrir el que l'obscuritat amagava. La flama bellugadissa va mostrar rates fugint, excrements i un parell de tonells mig podrits. Fora del seu abast alguna cosa es va moure en la foscor.

Van treure petits flascons de les bosses que duïen al cinyell i amb el seu contingut van mullar les fulles de les espases. Del coll els hi penjava un rosari de fusta que havia estat beneït per l'abat de Sant Benet. Es van senyar amb pressa i van xiuxiuejar una breu pregaria abans d'endinsar-se pel carreró.

Tots cinc van fer un bot, sobresaltats, quan un nou crit foradà la negror que els envoltava, ben a prop seu. Perduda la poca serenor que els hi quedava, van arrencar a córrer cridant amb ràbia per vèncer la por.

En Jaume Roc, el més novell de tots cinc, corria darrere els seus companys, intentant no perdre'ls i alternant mirades nervioses entre la foscor del davant i el terra que trepitjava. El cor li batejava desbocat i la por li impedia pensar amb claredat. Quan mig any enrere marxà de les terres familiars, disposat a trobar un futur millor que deixar-se l'espina de sol a sol, l'uniforme de soldat brillava en els seus somnis com si tingués llum pròpia, una llum que llençaria als seus braços a les belles donzelles de la cort, noies de pell blanca i perfumada. En somnis no hi havia lloc per carrerons amb fortor a vòmits, ni peus lligats pel cansament d'hores i hores de guàrdia.

Amb prou feines va aconseguir no caure a terra quan va topar amb l'esquena del soldat que el precedia qui, juntament amb els altres tres, s'havia aturat sobtadament. En Jaume va estirar el coll per damunt l'espatlla del company per poder veure el que els havia fet detenir-se.

Hi havia dues dones assegudes a terra, amb les cames obertes i l'esquena recolzada a la paret. Una d'elles bevia d'una gerra i el vi li regalimava galtes avall tacant-li la roba. La més jove reia ensenyant una boca sense dents i els assenyalava amb el dit.

—Sou vosaltres qui cridàveu? —va preguntar en Guillem Serra, el veterà que estava al comandament del grup.

La dona morena va deixar de beure i els va mirar, mentre l'altra seguia rient. Només va callar quan li donà la gerra i va poder trincar.

—Contesteu-me —va insistir el soldat—, heu cridat vosaltres?

Per tota resposta la dona morena es va aixecar i va començar a cridar agafant-se el cap amb totes dues mans. Quan va acabar de beure, la segona també es va posar dreta i els hi va llençar la gerra buida, després es va aixecar la faldilla i els hi va ensenyar el sexe.

—Voleu cardar?

—Putes de merda —va dir en Ramon Perera, nascut a Sant Joan de Vilatorrada, el soldat més alt i ceptat dels cinc, tot aixecant l'espasa. No hauria dubtat a matar-les si en Guillem no l'hagués aturat.

—Deixa-les. Estan borratxes...

—Aquestes merdoses se'n foten de nosaltres —va insistir en Ramon.

—Anem —va dir el veterà, girant l'esquena a les dues meuques i començant a desfer camí cap a la sortida del carreró—, no podem perdre més temps aquí dins.

Mentre els seus companys marxaven, en Jaume encara els hi va dedicar una última mirada.

—Vinga bufó, que et mors de ganes —li va dir la dona amb una veu que volia ser sensual.

En Jaume va somriure amb tristor. Aquella deixalla, bruta i malalta, era el més semblant a les donzelles dels seus somnis que la realitat li havia ofert des que era soldat.

Encara no havia donat deu passes quan va poder veure com alguna cosa creuava el carreró de banda a banda, sortint de la foscor i tornant a ella, instants abans que en Ramon Perera es desplomés a terra. Els altres tres van recular fins a on estava el cos del soldat. En Jaume no hi va veure cap ferida ni gota de sang, però els ulls glaucs del santjoanenc els miraven sense vida.

—Li han trencat el coll —va dir en Pere Aregall, fill de Sant Fruitós, de pare soldat, tot alçant la torxa i mirant al voltant.

L'aire per damunt dels seus caps va bellugar-se subtilment, com si una brisa suau creués la nit. En Jaume va tenir temps de veure una ombra retallant-se contra el cel nocturn.

—*Hashash ashin!* —va cridar en Guillem—Moveu-vos! Si no sortim d'aquí, estem perduts!

En Jaume va seguir els seus companys sense perdre de vista les arcades sota les quals creuava. *Hashash ashin*, consumidors d'haixix, la forma despectiva amb què es feia referència als membres de la secta nizarita. Tots ho sabien bé de les històries que en Guillem els hi havia explicat de quan havia estat lluitant a Terra Santa. Malgrat tot, no acabava d'entendre que feien els membres d'una secta islàmica al comtat manresà.

Només fou conscient d'haver ensopegat quan es trobà a terra. La torxa rodolà per una banda, i l'espasa per l'altre. S'aixecà tan de pressa com pogué, esbufegant nerviós, i recuperà l'arma i la llum, guaitant al voltant i intentant veure on estaven els seus companys. Un d'ells jeia a terra, al seu davant, doncs era el cadàver del soldat Joan Balat, manresà a qui havia conegut aquell mateix dia, el que l'havia fet caure. Ni aconseguí ni volgué amagar un gemec neguitós abans d'arrencar a córrer sense perdre més temps. Al seu voltant les ombres respiraven i palpitaven com si el volguessin atrapar. Aquest cop no s'atreví a alçar la mirada ni a guaitar les parets, va córrer amb els ulls clavats al davant, cap a la sortida del carreró, i no deixà de fer-ho fins que aconseguí arribar-hi. El veterà Guillem i en Pere Aregall l'esperaven en guàrdia.

—Soc jo, en Jaume!—els va avisar abans no l'ataquessin.

—I en Joan? —va demanar el soldat més veterà.

—L'han mort.

—Empaitàvem un vampir i ens trobem amb fanàtics sarraïns. Però què fan aquí aquests? —es va desesperar el de Sant Fruitós, nerviós. Tenia la cara amarada en suor i les mans li tremolaven.

—Ja hi haurà temps per això. Ara cal sortir a un espai obert, dins d'aquest entramat de carrers som una pressa massa fàcil per a ells —va dir en Guillem. I foren les darreres paraules que sortiren dels seus llavis abans que el seu cos es desplomés. Davant dels ulls esgarriats dels dos soldats, el cap de mirada sorpresa va romandre flotant al no-res,

regalimant sang. Només quan sis figures van sortir de la foscor, rodejant-los, van entendre que era la mà d'una d'elles la que aguantava pels cabells el cap del seu company mort.

Tots sis vestien robes amples i negres, i es tapaven el rostre amb mocadors del mateix color. El cap d'en Guillem Serra va rodolar per terra i un xiuxiueig metàl·lic va trencar el silenci de la nit quan van desenfundar cinc dagues lluent. Esquena contra esquena en Jaume Roc, fill de pagesos i en Pere Aregall, santfruitosenc, es van disposar a morir lluitant.

La seva resistència, tot i estar condemnada al fracàs, va ser voluntària. Els moviments dels atacants eren tan ràpids, que durant alguns instants en Jaume va tenir la impressió que eren dotze i no sis els seus contrincants; tampoc va trigar a entendre que estaven jugant amb ells i que si no els havien mort encara i només havien rebut talls superficials, era senzillament perquè així ho volien. Aviat va sentir com la pressió a la seva esquena s'afluixava i el cos d'en Pere queia a terra. La primera inèrcia ara que estava sol, va ser llençar l'espasa, però morir, per morir, millor morir com el que havia triat ser. Va tallar horitzontalment i el gemec de dolor d'un dels sarraïns l'avisà que aquest cop havia tocat carn. Va fingir cap a la dreta i, tot seguit, va llençar un estoc que es va perdre en la buidor. Una fulla nizarita li va fer un tall a la mà dreta obligant-lo a deixar anar l'espasa. El següent cop va ser a les cames i el va fer caure de genolls. Amb el darrer cop, al cap, va perdre el coneixement.

Quan en Jaume va recuperar la consciència era a una sala sense finestrons, il·luminada per torxes. Estava ajagut, no sabia ben bé on, i tenia la percepció confosa. Tot al voltant semblava cobert per una boira espessa i els sons li arribaven esmorteïts, llunyans. Va pensar que li havien donat algun tipus de droga sarraïna, d'aquelles que es fumaven en pipes.

Va aconseguir aixecar el coll i va veure un home amb la cara embenada; al seu costat n'hi havia un altre, molt més baix i vell. Era calb, però duia llargues grenyes grises. Tots dos el miraven en silenci.

Estava somniant. Ja no en tenia cap mena de dubte. Estava somniant i era un somni horrible, ja que li havien tallat braços i cames, i dels monyons no deixava de sagnar un riu vermell que lliscava, des de la taula on jeia lligat, per caure dins de quatre cubells que recollien la seva sang.

Va voler cridar, però era un somni i no va poder. L'única cosa que li va sortir de la gola va ser un patètic gemec inarticulat. No podia cridar. Allò havia de ser un somni. Somniava... o li havien tallat la llengua.

—No! Això sí que mai! —va cridar el levita Guifré Badia, colpejant la taula amb ràbia.

—Els darrers cinc dies hem perdut disset homes —va replicar Ponç Bonfill.

—Doncs caldrà augmentar la vigilància a les muralles i fer patrulles més nombroses.

—Ja ho hem fet i no ha servit de res, només hem aconseguit tenir més baixes.

—Hem de tenir fe —va insistir el levita clavant els ulls negres al rostre del vicari comtal.

—Ni els rosaris ni l'aigua beneïda han servit de res. No ens queda cap altra opció.

—No podem combatre el maligne amb el mal. No es pot apagar un foc amb foc. No, l'Església no en vol saber res d'aquell llinatge maleït. Per nosaltres en Gerebí d'Ornalah és mort i cremant-se a l'infern. No en vull ni parlar-ne. No, no i mil vegades no.

—Sempre va ser un ferm defensor de la fe, i un bon soldat, com abans d'ell ho foren el seu pare i el pare d'aquest. La seva espasa va matar més sarraïns que cap altre i va defensar el nom de Déu a Terra Santa fins a la fi.

—Si ho hagués fet fins a la fi no hauria estat repudiat per la fe cristiana.

El vicari comtal va romandre en silenci, entenent que de res serviria allargar la discussió per aquell camí.

—Aleshores entenc que vós mateix us fareu càrrec de fer saber al comte Ramon Berenguer i al bisbe de Vic, que mentre ells treballen sense descans defensant-nos de l'amenaça sarraïna, nosaltres som incapaços de fer-nos càrrec d'un sol criminal. Una llàstima, crec que tots dos haguéssim sortit molt beneficiats si haguéssim aconseguit resoldre aquest problema, sobretot ara que sabem que la bèstia compta amb l'ajuda de sectaris nizarites.

El levita va acollir les darreres consideracions d'en Bonfill amb un silenci de vençut. Li va girar l'esquena i s'apropà cap a un dels finestrals. Durant uns segons mirà com es buidaven els carrers de la vila, mentre queia la nit. I amb la nit, una vegada més tornaria la mort i la por als carrers de Manresa.

Al capvespre, el sol daurat de Jerusalem es pon sobre el desert com si s'incendiés l'horitzó, mentre el blau metàl·lic que precedeix la foscor de la nit, s'escampa per tot el firmament. La seva bellesa troba, a la terra dels homes, el trist reflex d'un camp de batalla ple de cadàvers que rodeja l'assetjada Ciutat Santa.

Armadures i espases tacades de sang i escuts abonyegats, cavalls malferits amb els budells fora, ferum de mort pels cadàvers tant de la banda de la creu, com de la mitja lluna. Tot això em rodeja en el que serà el meu llit de mort: sota el cel ras, sobre terra infidel, sota el cavall del darrer enemic que he abatut. Lluny de la terra on vaig néixer, a les portes de la ciutat que no hem pogut recuperar en nom de Déu. Resaré perquè m'aculli al seu regne malgrat que l'extremunció no ha llevat els pecats d'aquest cos pecador que acull l'ànima del darrer dels Ornalah.

Els meus companys ja han tornat al campament, deixant-me enrere com si fos un mort més. Ara que el fred del capvespre m'ha tornat a la realitat, sé que el trau de la cama no ha parat de sagnar. Estic atrapat, les forces m'abandonen i aviat moriré. No serà una mort dolorosa, de fet, ja m'estic començant a endormiscar.

No em queda ningú a qui lliurar el meu darrer pensament. Ni dona, ni fills, ni germans. Els meus pares van morir i jo visc sol a la terra que em van deixar, tot sol al castell que un dia va ser seu...

Apareix del no-res com si fos un espectre. Retallant-se contra un cel ple d'estels. És una dona sarraïna, de pell bruna; l'*abayah* que l'abriga balla al ritme d'una brisa inexistent. Parla la meua llengua amb una veu dolça que contradiu l'expressió del seu rostre i el to de les seves paraules.

—Els nostres soldats morts dormiran aquesta nit al paradís, però tu, maleït cristià, no mereixes el repòs etern. Ningú dels teus el mereix...

—Qui ets? No et conec...

—Soc aquella a qui li matareu les criatures i li prenguéreu el marit. Soc a qui li llevareu el pare i davant de qui forçareu la mare i les germanes. Soc aquella a qui li heu envaït la terra en nom d'un déu cruel. Soc a qui un dels vostres condemnà a la vida eterna. No deixaré que reposis als braços de la dolça mort, cristià, ni avui ni mai.

—Senyor...

Va obrir els ulls. Ja era negra nit. Només la fràgil llum d'una espelma trencava la foscor, il·luminant el rostre del criat que treia el cap amb cautela entre les robes que envoltaven el llit.

—Senyor.

Va obrir el dosser i es va aixecar.

—Ha arribat un missatge amb el segell de la vila de Manresa, senyor.

Abans d'agafar el pergamí que el seu criat li allargava se'l va mirar com si dubtés de les paraules que acabava de dir-li. No s'ho podia creure, però el segell de la vila amb la creu plena i els quatre pals era ben clar al lacre vermell.

Va llegir les vint-i-tres ratlles amb el cor accelerat, i quan va acabar, les va llegir un altre cop. Va deixar el pergamí sobre el llit i es va apropar a la finestra de la cambra. Als peus del castell dormia Rajadell. Les flames tancades dins les reixes de ferro il·luminaven els carrers i les parets de la plaça, la foscor començava tot just al principi del caminet que portava fins al cementiri, a la part del darrere de l'església. Més enllà de la riera que rodejava el poble, s'alçaven les muntanyes que envoltaven la vall. Els camps conreats quedaven emmarcats entre els seus pendents; la llum de la lluna els hi donava un aspecte fantasmagòric.

Així que ara li oferien el perdó a tots aquells pecats imperdonables, pecats que no havia comès, i l'incommensurable honor de tornar a ser rebut en el si de la Santa Mare Església, refugi que ja no li oferia cap consol. I tot a canvi de la captura del criminal que tenia aterrida la vila. Havien d'estar molt desesperats, molt, per oferir-li allò. Però ell ja no volia cap perdó, durant anys hauria fet qualsevol cosa per aconseguir-lo, però ja no en volia saber res més d'aquell Déu per qui ho va donar tot i que va permetre la condemna que l'acompanyaria per tota l'eternitat. No, estava clar que cap d'aquells elements el decidirien a ajudar als qui l'havien repudiat. Però la gent, la gent no en tenia cap culpa d'aquelles creences, ells mateixos n'eren víctimes i es trobaven encadenats als seus preceptes. I era la gent la que estava morint, vilatans i soldats, companys que com ell marxaren a lluitar lluny de casa i quan tornaren no trobaren cap mena d'agraïment, només el menyspreu més amarg i la misèria més absoluta si la lluita els havia deixat esguerrats de per vida i sense mitjans per continuar guanyant-se el pa. Potser després de tot, alguna

cosa bona podria comportar la maledicció que escanyava la seva ànima. A vegades, només un monstre pot fer front a un altre.

A Qazvin les cases eren baixes i de terrats plans, allà sí que era fàcil moure's d'una banda a l'altra de la ciutat sense trepitjar el carrer ni un sol cop. Fins i tot a plena llum del dia, ell o qualsevol dels seus germans fedàins, podien atacar i desaparèixer sense deixar més rastre que el cos mort d'un membre del califat abbàsida. Però en aquella vila cristiana tot era diferent. Els carrers tenien alçades irregulars, els terrats eren inclinats i dels materials més diversos, a més, les façanes eren plenes d'adornaments innecessaris que et ferien les mans si no anaves amb compte. En terra infidel tot era estrany, i el pitjor era aquell clima humit, que se't clavava als ossos i no hi havia manera d'escalfar-te per molt que t'abriguessis.

Enyorava casa seva, el seu país, l'Iran, la seva gent. Però per davant de tot estava *al-da'wa al-jadīda*, la Nova Doctrina a la qual devia obediència i en nom de la qual havia viatjat amb alguns dels seus germans de lluita a terres heretges. Tres mesos abans, el seu líder, descendent d'Hasan ibn Sabbah, els feu saber, a la fortalesa d'Almut, que aquells que coneixien la llengua dels bàrbars d'occident havien estat escollits per una missió sense precedents que els obriria de bat a bat les portes del paradís. Havien estat contractats per malmetre el podrit cor de la cristiandat des de dins mateix. Igual que els infidels llançaven croades i templers contra la seva terra, ells els hi tornarien el cop, atacant-los on més mal els faria: al bell mig del seu intocable món occidental.

Hi havia coses que Muhtadi no entenia. No entenia que ataquessin aquella vila en lloc d'un bastió realment important. No entenia ben bé qui era aquell home malalt que necessitava beure sang humana, ni què tenia a veure tot allò amb ells, els fedàins, «els que està disposat a sacrificar la seva vida per una causa». Alguns dels seus companys

creien que tot plegat era una altra manera d'aconseguir finançament per a la seva lluita i que aquell home havia pagat una gran quantitat d'or al seu líder perquè el protegissin i l'ajudessin a aconseguir víctimes. Uns altres deien que allò no estaria ben vist per Al·là i que s'estaven condemnant. Ell ja no sabia ben bé què pensar d'aquell assumpte. Malgrat tot, si el seu líder els hi havia dit que aquella tasca era important i s'havia de fer, no hi havia res més a dir.

En Muhtadi va flexionar els genolls amb les mans agafades del ferro de l'enreixat de la finestra, quan va estar preparat, es va deixar anar, projectant-se contra la façana oposada a l'altra banda del carrer. Durant mig segon va volar creuant el buit i aviat va aterrar com un gat, silenciós i elàstic, sobre la barana de pedra d'un balcó.

Acotxat a la seva talaia va guaitar el carrer de sota. Ni rastre de soldats. En tota la nit no n'havia vist ni un. Potser allò era un bon senyal, potser aviat la seva presència allà ja no caldria i podrien tornar a casa.

Es va emportar la mà al mànec de la daga. Li havia semblat sentir un xiuxiueig rere seu, tan suau com la remor d'una paraula no pronunciada. Va mirar al seu voltant, estirat sobre la pedra, a totes bandes, però no va veure res. Va esperar una estona, però no es va repetir. D'un bot es va penjar de la teulada de l'edifici des d'on va poder veure les torxes brillant al voltant de l'església de Santa Maria, al capdamunt del puig, i la llum de la lluna arrencant reflexos de les aigües del Cardener. Uns tres metres el separaven de la teulada de l'edifici més proper. Es va posar dret i va començar a córrer, al darrer moment va saltar i mentre era a l'aire seguí movent braços i cames, com si pogués córrer pels aires. Va captar el xiuxiueig massa tard. Abans de tenir temps de reaccionar, va sentir la sacsejada i com el detenien a mig trajecte. Malgrat tot no va caure al buit. Algú l'agafava dels canells. Un home alt, de llargs cabells blancs, pàl·lid i prim, cobert per una capa negra de

viatger que ballava sota els efectes d'una brisa nocturna inexistent, potser la mateixa que li permetia levitar ingràvid.

Es va agitar frenètic intentant escapar, però només va aconseguir que l'estrany oprimís els seus braços amb més força, fins a fer-lo xisclar de dolor.

—Vols que et trenqui els ossos? —li va preguntar amb una aterridora lluentor vermella als ulls.

Per tota resposta es va quedar quiet, deixant les cames penjant mortes i els peus apuntant cap al buit que s'obria sota seu.

—Com et dius? —va voler saber l'estrany.

—Muthadi ... Qui ets tu?

—Vull que em portis davant d'aquell per a qui treballes. Si ho fas, viuràs, t'ho ben juro. Però si em menteixes o t'hi negues mai tornaràs a la teva terra.

La masia quedava fora del recinte emmurallat de la vila. Aparentment era una construcció abandonada en runes, plena d'esquerdes i coberta per plantes enfiladisses, però que amagava una trapa de fusta que permetia l'accés a una edificació sota terra.

—Com podeu entrar i sortir de la muralla sense ser vistos?

—Hi ha un entramat de camins subterranis que porten dins la vila de quan els cristians eren morts per les seves creences i s'havien d'amagar de la persecució romana. La major part està bloquejada per enfonsaments i és intransitable, però encara hi ha un parell de rutes amb trams prou llargs per poder entrar dins el perímetre emmurallat pel subsòl...

Les paraules d'en Muthadi van morir als seus llavis quan, amb un moviment ràpid i precís, Gerebí d'Ornalah el va estabornir.

Quan el metge em canvia les benes ben xopes del seu ungüent, durant una estona sento una frescor a la pell que em transporta, si tanco als ulls, a bord del meu vaixell mercant.

Quan anàvem cap a Sicília a recollir blat, i el garbí inflava les veles i m'acaronava el rostre, mentre la galera cavalcava sobre les ones de la Mediterrània.

Aleshores era feliç, recollia el fruit d'anys i anys de treball i patiment, des que havia començat com a grumet amb només dotze anys. Aleshores hi havia gent a qui importava i necessitava: tenia una dona que m'estimava, la més bella de tot Barcelona, esperant-me a casa, i dues criatures precioses. Aleshores era un home sa i la meua pell no estava plena d'aquesta erupció que em marca a ulls dels meus com un estigma de vergonya i pecat.

Déu Nostre Senyor no em va perdonar l'única vegada que vaig gosar contradir les seves Sagrades Escripures. Fou a Llenguadoc. La negociació per col·locar un carregament de pells adobades i draps s'estava allargant més del compte i ja portàvem quasi dos mesos fora de casa. Una nit, un noble de la vila amb el qual m'unia una vella amistat em convidà a voltar pel barri marítim. Jo m'hi vaig resistir. Sabia perfectament quina mena de gent i de perversions es concentraven en aquella part de la població, però ell insistí dient-me que només seríem espectadors, que ell ja hi havia anat més d'un cop i que era una experiència inoblidable veure com es divertia la gent modesta. El vi i massa temps lluny del cos de la meua dona varen fer la resta. Juro que fou l'única vegada que li vaig ser infidel, l'únic cop que vaig anar en contra dels manaments del nostre Senyor. Però amb una va haver-hi prou. Al cap del temps la sífilis ja estava escampada per tot el meu cos i les marques que omplien la meua pell mostraven a tothom la falta comesa per la meua ànima pecadora.

Vaig perdre la meua família, el negoci, les amistats... ho vaig perdre tot. Nostre Senyor m'ho llevà tot. I jo assumeixo amb paciència la meua penitència.

El metge està convençut que el seu tractament a base de sang humana em curarà. Jo no sento cap millora, però ell diu que requereix temps, que el més important és que la malaltia no evolucioni i comenci a afectar els òrgans interns. No em puc queixar doncs

no em cobra res pels seus serveis, es dona per pagat amb poder experimentar amb mi el seu tractament i que el deixi jugar, de tant en tant, amb les pecadores que matem. Tampoc el podria pagar, vaig gastar tot el que em quedava en assegurar-me la millor protecció possible. La pressió de la guàrdia de la vila era cada cop més forta i moltes nits tornàvem a casa sense l'ingredient imprescindible per a la meva cura. Hagués mort en menys d'un mes. Un contacte a Damasc negocià en nom meu i me'ls aconseguí per un preu raonable. *Hashash ashin*. Són discrets i letals, i sobretot, obedients. En tenen prou amb què els doni aixopluc i menjar.

Sé que Déu és al nostre costat i comprèn que les morts dels soldats innocents són pèrdues necessàries. Nostre Senyor m'agraeix, mantenint-me en vida, la redempció que ofereixo a les criatures més infectes que mai han vist la llum del Sol. La criatura que embrutà la humanitat amb el pecat original, la repulsiva i lasciva criatura que enverinà la meva sang. Criatures indignes d'haver nascut del seu alè creador. Donasses, meuques, porques, putes. Putes!! Jo les purifico, jo les netejo a ulls del Totpoderós, jo les faig dignes de la seva grandesa. *Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem caeli et terrae, visibilium omnium et invisibilium.*³

La porta de la cambra s'obre sobtadament i el cos mort del metge cau als meus peus. M'aixeco esgarriat. Té al coll la mateixa ferida que tants cops hem simulat amb les nostres víctimes. Qui l'ha llençat és un ésser fort i majestuós, tal com jo ho vaig ser un dia, que em mira amb repulsa. Aquesta criatura del dimoni s'atreveix a jutjar-me, a jutjar-me a mi, un paladí de Déu, ell que no és més que una perversió de Satanàs.

—Feia molt temps, moltíssim, que no tastava sang humana.

³ Crec en un sol Déu, pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles.

S'apropa però el faig aturar. Li planto davant la creu del meu rosari, la creu de la fe cristiana, la creu que simbolitza el patiment del fill de Déu. La meva fe em dona forces, la meva fe no m'abandonarà en aquest tràngol.

—*Crux sacra sit mihi lux, non draco sit mihi dux. Vade retro Satana. Numquam suade mihi vana, sunt mala quae libas. Ipse venena bibas.*⁴

Somriu.

—Recula, mala bèstia. Recula en nom de Nostre Senyor.

Tanca la seva mà dreta sobre la creu i la fa bocins. Els ossos de la meva mà cruixen i caic de genolls gemegant de dolor. Com ha pogut vèncer aquest ésser ignominiós el símbol de Déu? La bèstia llegeix la pregunta als meus ulls.

—No hi ha cap cel a on encomanar-se... però et ben juro que hi ha un infern.

—No, no te m'acostis!

—Mataves com un vampir. Saps què cal fer per matar-ne un?

Trenca la pota d'una cadira i em somriu ensenyant-me els ullals tacats de sang.

⁴ Que la meva llum sigui la creu santa, que no sigui el dimoni el meu guia. Aparta't Satanàs! No suggereixis coses vanes, puix maldat és el que m'ofereixes. Beu del teu propi verí.

Patricia i la capsa IOOP

Patricia, a la gatzoneta, va bufar el manyoc de cabell ros tenyit que li queia sobre els ulls i va seguir preparant les bosses que tenia escampades per terra. Va posar un parell de globus a cadascuna, un bolígraf, un *keyholder*, una samarreta i un grapat de caramels. Després va aconseguir embotir-les en una capsa de cartó de quaranta per trenta per vint-i-set centímetres, amb el logotip del grup empresarial imprès al lateral: dos quadrats enllaçats per un vèrtex. La va tancar amb cinta de precinte i, amb ella en braços, va tornar al replà i va entrar a l'oficina. A la centraleta de la seva taula desenes de pilots verds pampalluguejaven amb insistència.

—Perfectfranquícia, l'atén Patricia... Ah, hola! Digue'm. No, al magatzem. Estic sola, tots els consultors són de viatge i l'Emili es troba a una reunió. Encara no, vindran a buscar-ho aquesta tarda juntament amb la resta del material. Anem bé de temps. Els

tríptics els van portar ahir a la tarda de la impremta i els bolis serigrafiats de bon matí. Ha quedat bé. Sí, aquest cop la lona és del color correcte, ja vam tenir prou verd aiguamarina a l'*estand* de la fira de Madrid. No et preocupis, si en una hora no han vingut, trucaré a veure què passa. No crec que trigui. Sí, ja m'ha trucat en Miguel abans perquè us preparés les bosses. Aquesta tarda les teniu a Central. El de sempre. No, pilotes de platja no en queden, he posat samarretes. Estan demanades. Com? No em diguis això! A mi ningú m'havia avisat que s'havia canviat el disseny. Coi, doncs com sempre, si no em dieu el contrari, quan s'acaba qualsevol cosa en demano més, que després bé que us queixeu si necessiteu i no en queda. A més, el *pack* d'estiu és a tocar. Si és que sempre soc l'última mona en assabentar-se. Doncs ves quin remei. Truco a veure si encara hi som a temps i cancel·lo la comanda. Per cert, se'n sap res del *Perfect Magazine* d'aquest mes? T'ho comento perquè ahir l'Emili em va preguntar per aquest assumpte. D'acord, li dic que la Georgina l'ha portat a impremta aquest matí. D'acord. Alguna cosa més? Doncs vinga, adeu-siau. Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Sí, sí, ja està tot llest. A quina hora passaran? Vaga de transportistes? Però, escolti, que això ha de ser demà a Barcelona, el dissabte comença la fira. Meva tampoc. No ofereixen serveis mínims, ni res per l'estil? No, no podem esperar a demà, ja no hi seríem a temps. Des que vam començar a treballar amb la seva empresa sempre havien complert, la veritat, no m'ho esperava això. Vostè mateix. Cregui'm que jo encara ho sento més. Hola Sara, soc Patrícia. Sí, de Perfectfranquícia. Escolta, m'han dit de Màrqueting que hi ha hagut modificacions al disseny de les pilotes de platja. Heu començat a tirar les que us vaig encarregar? Les cinc mil? Doncs així res, què hi farem! Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Bon dia, senyor Baptista. Sí, aquest nou proveïdor ens surt més barat. Un cèntim d'euro la unitat. El logo? Sí, tinc un dels caramels al davant. A mi em sembla tot correcte... Ah, el símbol de marca registrada. Sí, és cert, no hi és pas, no. Que qui es va encarregar de revisar-ho? Doncs, jo, senyor Baptista, vaig

ser jo. Sí. Ho sento molt. No, no tornarà a passar. De debò, pot estar ben tranquil. Bé, doncs en realitat no gaire bé, m'acaben de trucat de Transports Gomis. Segons sembla, els seus treballadors s'han sumat a la vaga de transportistes i no ens podran portar el material a la fira. Sempre treballem amb ells i mai ens havien fallat. Sí, faré tot el possible, sí, no pateixi, d'acord, demà estarà tot a Barcelona. Sí, ja ho sé, senyor Baptista, és responsabilitat meva. Adeu, senyor Baptista. Adeu... Molta responsabilitat però bé que em paga una misèria —va etzibar després de tallar la trucada. Va treure's els auriculars i només aleshores va descobrir la presència d'un home a l'altra banda del taulell de recepció—. Oh, hola, bon dia... perdoni, no l'havia vist.

Rondaria la cinquantena, el metre setanta i els seixanta quilos. Tenia el cabell negre, curt i abundant, tant que gairebé se li ajuntava el naixement amb les celles, deixant el front en la mínima expressió. Els seus ulls eren grans i lleugerament ametllats. Aquest tret, i la pell bruna, li atorgaven un aire exòtic que la Patrícia no va saber ubicar. Duia una granota grisa i unes estranyes botes encoixinades del mateix color. Durant breus instants, a la Patrícia li va passar pel cap la possibilitat que fos un treballador de Transports Gomis. Però el somris li va durar tant com va trigar a veure el distintiu que lluia a l'alçada del cor: dues «i» majúscules de color taronja, que bé podria ser també un dos en números romans.

—En què el puc ajudar?

L'home se la va mirar un parell de segons amb una expressió entre curiosa i divertida. Quan anava a parlar va tornar a sonar el telèfon.

—Disculpi'm un segon. Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Hola. Sí, digue'm. No, són tots fora. Truca'l al mòbil. Espera, tu no sabràs, per casualitat, alguna empresa de transports de confiança, veritat? No, aquesta no que fan vaga. Transports Hermes? Sí, ja sé que és amb hac, no soc ruca. Era el missatger dels déus grecs. No, Mercuri era el dels

romans. Au va, canta-me'l. Nousetset... i cinc. Sí, sí el tinc, d'acord, el tinc. De Cambrils? D'acord. Moltes gràcies. Vinga, adeu. Perdoni l'espera, però és que avui estic sola i anem molt atrafegats, tenim fira dissabte.

L'home li va somriure, seguia dret i amb totes dues mans a l'esquena.

—Quina gràcia —va dir. El timbre de la seva veu semblava propi d'algú molt més jove.

La Patrícia va aixecar la cella dreta. Estava mirant de decidir si aquell paio se'n fotia o és que era així d'excèntric.

—Disculpi?

—El missatger dels déus.

—Ah, això... Se sorprendria de la gent que segueix pensant que per fer de secretària n'hi ha prou amb ser una dona florera. Buf, disculpi un segon. Perfectfranquícia, l'atén Patricia. Hola. Sí, he parlat amb ells però ja les han fet. Com que no les volem? Sí, ja sé que són moltes pilotes, però què hi vols fer si ja han fet la feina? És culpa nostra. Doncs canvieu el disseny per la campanya d'estiu vinent. Sí, és clar que som bons clients, però no crec que segueixin pensant el mateix si no els hi paguem aquestes cinc mil, no? Mira, parlem vosaltres amb ells i us aclariu. No, no em poso de cap manera, però jo no penso dir-li a aquesta gent que no les volem. Jo aquest marró no me'l menjo. Busqueu-vos la vida vosaltres. Adeu.

L'home de la granota grisa ja sortia per la porta quan ella penjava la trucada. Va anar rere seu i el va enxampar al replà.

—Disculpi? Ja estic per vostè, no marxi si us plau. Però, escolti! On va amb aquesta capsa? Doni'm això!

La Patrícia va tornar al taulell de recepció i va deixar la capsa sota la taula. L'home de la granota grisa havia tornat seguint-la.

—Cal que m'escolti, és molt important... —va mirar de justificar-se.

—O fot el camp ara mateix o truco a la policia —el va amenaçar.

—M'ha d'escoltar.

—Fora d'aquí! —va insistir avançant cap a ell i obligant-lo a retrocedir a empentes.

Un cop va aconseguir tenir-lo al replà va tancar la porta amb clau—. Només em faltava aquesta —va murmurar tornant, un cop més, a la seva taula. Redeu, quin matí!

Al cap d'una estona, tenia la boca seca i la llengua com si fos d'espart. Va anar fins a la màquina d'aigua, entre el penjador i la cafetera, i va beure tres gots sense gairebé respirar. Tot seguit, es va apropar a la porta i va mirar per l'espiera. No hi havia rastre de l'home de la granota grisa.

Va comprovar el correu electrònic, alleujada de no tenir-ne cap de nou va marcar el número de Transports Hermes.

—Bon dia, soc Patrícia, secretària d'Expansió de Perfectfranquícia. Necessito enviar un material a Barcelona amb extrema urgència. Demà al matí, a tot estirar, és per la fira de franquícies que comença el dissabte. Impossible? Estan fins al capdamunt de feina. Clar, amb el coi de vaga no és estrany. Suposo que no sabrà de cap col·lega que es pogués fer càrrec del transport. Ja... Sí, d'acord, provaré, moltes gràcies. Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Però què dius? Doncs clar que vaig fer jo la comanda, com sempre, però és responsabilitat de Màrqueting comunicar-me que es canviava el disseny de les pilotes de platja. Mira, ja t'he dit que jo no penso trucar. Ho fas tu, qualsevol altra persona del departament o si no que ho faci el teu cap que és qui se suposa que ha de tractar amb els proveïdors. Doncs li dius al teu cap que si té cap problema amb mi que parli amb l'Emili, que per alguna cosa és el director d'Expansió i que s'aclareixin ells dos.

Després de tallar la trucada es va treure els auriculars amb ràbia i es va apropar a la màquina a buscar un altre got d'aigua. Encara no havia tornat al seu lloc quan el timbre

de la porta li va fotre un bon ensurt. Amb cura de no fer soroll, es va apropar fins a l'espiera i va examinar el replà. Era el missatger.

—No et creuràs el que m'ha passat abans... —va començar a dir, quedant-se muda i glaçada amb la mà al pany quan rere l'Àlex es va colar dins l'oficina l'home de la granota grisa—. No el deixis entrar, hòstia! Abans ha intentat pispar-me les bosses del concurs!

—No passa res, Patrícia —va mirar de tranquil·litzar-la el noi. Una mica més alt que ella i amb el cabell negre i arrissat—. Sé tot el que ha passat. Jo de tu l'escoltaria.

—Però —va balbotejar sense donar crèdit a aquelles paraules—... però tu, tu estàs malament del cap.

—De debò, escolta'l, només et demano això. Escolta'l i després decideixes.

La Patrícia va passejar la mirada entre el missatger, encara amb el casc negre i taronja entre les mans, i l'home de la granota grisa, que guardava una distància prudencial i procurava mantenir, en tot moment, a l'Àlex entre la seva persona i la mirada furibunda de la secretària.

—Mira, Àlex, estic tenint un matí horrorós i no estic per poca-soltades. O sigui que ara mateix em fas el favor de prendre aquesta capsa que has vingut a recollir i que esperen a Central i ja de pas em treus del davant a aquest tros de xoriço.

—No penso prendre aquesta capsa.

—Com dius?

—Que no penso ni tocar-la. Si et molestessis a escoltar el que aquest home ens ha vingut a dir ho entendries.

La Patrícia portava treballant prou temps amb el noi per a saber que era seriós i responsable. D'aquells que no tenen problemes a fer més hores que un rellotge per poder fer tots els repartiments encara que cobrin un sou de merda i ningú els reconegui l'esforç. Havia d'haver-hi un motiu de pes perquè el missatger es negués a fer la seva feina.

—Està bé. D'acord. Però abans he de fer una trucada —L'Àlex va somriure al desconegut i aquest va sospirar alleugerit—. Transports Wenceslao? Bon dia, soc Patrícia de Perfectfranquícia. Veurà, necessito portar un material a Barcelona demà mateix i en Pere, de Transports Hermes, m'ha comentat que potser vostès podrien fer-se càrrec de la feina. No, no pot ser demà passat. La fira comença dissabte i la nit abans ja ha de quedar tot llest i l'estand muntat. Vaja. Bé, què hi farem. En qualsevol cas li deixo el meu número per si al final algun dels seus operaris pogués fer-se'n càrrec. Moltes gràcies.

Després de treure's els auriculars amb cara de circumstàncies, la noia va romandre cinc segons amb els ulls clavats al monitor.

—Bé —va dir finalment aixecant la mirada—, soc tota orelles.

L'home de la granota grisa va fer un pas al front per quedar a la mateixa alçada que l'Àlex i veure millor la cara de la Patrícia, que seguia asseguda.

—El meu nom es Josep Antoni, però tothom em diu Pepetoni, soc informàtic interdimensional del pla existencial n . He viatjat fins aquesta dimensió per evitar que sigui destruïda per la capsa IOOP que té a sota de la taula.

Tres segons d'espès silenci més tard, la Patrícia va recolzar la cara a la mà dreta i va compondre una ganyota d'empipament. Es va aixecar, i no va dir res fins que va estar de braços encreuats davant per davant de l'Àlex.

—Definitivament, nano, tu estàs malament del cap.

—Deixa'l acabar.

—No necessito escoltar res més. Amb això d'«informàtic interdimensional del pla existencial n » n'he tingut prou.

—Tot el que m'ha explicat té una lògica incontestable. Potser per algú aliè a rutines de programació pot resultar confós, però et ben juro que no diu cap ximpleria.

—Mira, m'encantaria que l'estudiant d'Enginyeria Informàtica i el seu nou amiguèt m'obrissin els ulls si no fos perquè tinc un fotimer de feina per fer. Què vols fer-hi? N'hi ha que tenim el mal costum de guanyar-nos el sou.

—Un minut, dona'ns un minut.

—Fora d'aquí.

—Em temo molt que a ella també li ho hauràs d'ensenyar —va dir-li l'Àlex a en Josep Antoni. Patrícia se'ls mirava sense entendre res.

—Som-hi doncs —va acceptar l'home, resignat. Resultava evident que hagués preferit no haver de tornar a fer aquell numerat. Es va acotxar per activar alguna mena de mecanisme que es trobava a les soles de les botes. Després es va incorporar i va donar dos copets amb un taló contra l'altre. Davant dels ulls meravellats de la Patrícia, en Josep Antoni va elevar-se dos pams per damunt del parquet i va romandre levitant en aquella alçada.

—Bé... això, d'acord —va aconseguir respondre després d'alguns segons de silenci—. Crec que podré dedicar-li aquest minut.

En Josep Antoni colpeja de nou els talons i lentament el seu cos va tornar a terra.

—Tal com indica aquest símbol soc informàtic interdimensional —va dir assenyalant el distintiu de la seva granota—. Vinc d'un plànol existencial diferent del seu. Ja fa més de dues dècades que vam descobrir i estudiem les diversificacions que qualsevol Fet Clau, FC o d'Inflexió, FI, produeix en el flux espai-temps donant lloc a nous plànols d'existència. Prenem com a referència el nostre, la dimensió n , i a partir d'aquest punt de partida anomenem tota la resta que anem descobrint. El seu és el $n-5$, donat que va néixer amb anterioritat i ens separen quatre plànols de realitat. Com més plànols de realitat separen dues dimensions, més grans són els trets que les diferencien a tots nivells.

—Què coi és un Fet Clau?

—Ho va ser l'arribada de l'home la lluna, les bombes d'Hiroshima i Nagasaki o qualsevol conflicte bèl·lic d'abast mundial. Ho és qualsevol fet que tingui rellevància i que tingui conseqüències prou importants per donar a llum a un nou plànol d'existència. Com poden imaginar, cadascun d'aquests plànols té infinitat de subdimensions menors provocades per les diferents disjuntives que sorgeixen arran de cadascun dels petits fets que se succeeixen dins seu. Aquests Fets Secundaris, o FS, encara escapen al nostre control i en qualsevol cas tenen una importància molt relativa.

—M'he perdut en això de les subdimensions menors i les seves disjuntives.

—Algun cop ha patit un accident de trànsit important?

—Tres tombs de campana serveixen?

—En algun subplànol existencial vostè ja és morta.

—Comprenc —va respondre la Patrícia, ben acollonida.

—En relació amb la capsula IOOP... bé aquesta és la part difícil —va valorar l'informàtic buscant amb la mirada la conformitat d'en Àlex—. *Interdimensional Oriented Objects Programming*. És a dir, una capsula de dades programada mitjançant un llenguatge orientat a objectes interdimensionals.

—Vaja, veig que en això som clavats. Quan volen que alguna cosa soni científica la deixen anar en anglès —va dir la Patrícia, burleta.

—Anglès? Estem parlant en anglès. Això era català. Quatre plànols de distància donen per molts canvis, cregui'm —va replicar en Josep Antoni davant la perplexitat de secretària i missatger—. Crec que el meu minut de temps s'ha acabat.

La Patrícia va consultar el rellotge. La veritat era que havia oblidat del tot el termini de temps que havien acordat amb l'Àlex. Resultava curiós que hagués estat el mateix informàtic qui els ho hagués recordat. Va donar una ullada a la centraleta: cinc llums verds pampalluguejaven insolents.

—M'haurà de disculpar.

Va atendre amb rapidesa les cinc trucades i tres de noves que van entrar. En tot moment va procurar que les seves cames no toquessin la capsa de cartó que seguia a sota la taula. Començava a veure-la amb altres ulls.

—Crec que escoltaré la resta de l'explicació —va anunciar ja de retorn a l'altra banda del taulell.

—El desenvolupament d'ordinadors quàntics no només va permetre'ns constatar l'existència de diferents plànols de realitat superposats i enllaçats amb el nostre, sinó també la creació d'un sistema de programació que ens permetés investigar-los. Un d'aquests llenguatges és el IOOP. Programació orientada a objectes interdimensionals. Aquesta capsa que he d'emportar-me és un d'aquests objectes.

—Què té de dolent aquesta capsa? A dins només hi ha objectes promocionals per regalar als nens que sortiran, aquest diumenge, a tirar un penal al camp del Reus Deportiu.

—A escala molecular, és a dir aquell en el qual funcionen les lleis de la mecànica quàntica, hi ha alguna cosa més. Un paquet de dades preparat per ser alliberat quan s'obri. Un paquet de dades que modificarà aquesta realitat a escala molecular i el tornarà inestable.

—Inestable?

—Les lleis físiques que regeixen en l'àmbit macroscòpic es veuran afectades per les del microscòpic i les coses començaran a funcionar... malament. Al començament, seran només petites incongruències al teixit espai-temps, disfuncions amb prou feines perceptibles: minuts que duraran 59 segons, objectes que canviaran de localització sense motiu aparent, formes rectes que s'arrodoniran i corbes que s'estiraran. Però a mesura que els canvis s'accelerïn a escala molecular, les lleis físiques d'aquesta dimensió perdran consistència i esdevindrà el caos més absolut i, per extensió, la mort de qualsevol forma

de vida. Quan col·lapsi, aquest plànol existencial desapareixerà i si tenim en compte que totes les dimensions es troben lligades, en major o menor grau, per un origen comú, això afectarà de manera impossible de predir a tota la resta d'estrats d'existència. El més probable és que els arrossegui en la seva caiguda i també siguin destruïts. Seria la fi del món definitiva. Una fi del món absolut, a tots nivells.

Un silenci espès va acollir les darreres revelacions d'en Josep Antoni. La seva mirada i la del missatger van buscar expectants la de la secretària que, murri, es mantenia clavada en la puntera de les seves sabates. La Patrícia va recolzar totes dues mans a sobre la taula per no caure. Tremoloses, li fallaven les cames.

—Es troba bé?

—Té —li va dir l'Àlex oferint-li un got d'aigua. La Patrícia el va beure d'un sol glop, com qui engoleix un whisky per calmar els ànims—. Millor? —ella va assentir, pàl·lida.

—Si el que volia era espantar-me ho ha aconseguit.

—Res més lluny de la meva intenció.

—En qualsevol cas, hi ha una cosa que no acabo d'entendre —va reflexionar encara amb un fil de veu—. Suposant que tot el que ens ha explicat sigui cert, quina mena d'imbècil introduiria un codi tan perillós aquí dins?

El rubor que va envair les eixutes galtes d'en Josep Antoni va ser la millor resposta.

—Tot plegat va ser un desafortunat error —va defensar-se. L'expressió incrèdula de l'Àlex deixava ben clar que aquella part de la història també era nova per a ell—. En condicions normals, les dades i els programes encapsulats a dins d'un objecte interdimensional d'aquestes característiques, destinat a recopilar informació d'una dimensió $n-x$ o $n+x$, estan assegurats amb un codi contenidor o codi protector que destrueix la informació corrupta en cas que pugui arribar a afectar el sistema receptor, en aquesta cas, la seva dimensió. Una de les línies del codi que conté aquesta capsa és

incorrecta, però aquest no és el veritable problema, el veritable problema és que em vaig oblidar d'inserir el codi protector. —Si les mirades matessin en Josep Antoni, Pepetoni pels amics, hauria caigut fulminat, allà mateix, sota els iris furibunds de la Patrícia i l'Àlex—. Tan aviat hem detectat el codi incorrecte, hem mirat d'eliminar l'objecte amb la instrucció que havia d'arrencar l'autodestrucció, però l'objecte no ha pogut executar-la per no disposar del codi protector. L'única opció que ens quedava era venir a buscar l'objecte i portar-lo a la dimensió n , per un cop allà, manipular-lo directament sense necessitat d'intermediaris i corregir el codi equivocat.

—Però com s'ho fan per a viatjar entre dimensions? —li va demanar l'Àlex.

—En realitat estan interactuant amb una reproducció de la meva estructura molecular recreada per un ordinador a la dimensió n i projectada fins a la dimensió $n-5$, de la mateixa manera que ho va ser l'objecte corrupte. La primera llei quàntica estableix que les coses no estan definides a menys que se les observi. La segona, que algú pot estar mort i viu a la vegada. Si les unim obtenim que algú deixa d'estar viu i mort a la vegada quan ningú l'observa. És a dir, que si no és observat, no està definit. Vaja, el que miro de dir és que, en realitat, ara mateix em trobo dins d'una cambra fosca a la dimensió n i al mateix temps soc aquí amb vostès... soc conscient que no és fàcil de pair i que jo no m'explico massa bé. Després de tot només soc informàtic.

Mentre en Josep Antoni mirava de saciar la curiositat de l'Àlex, la Patrícia, que s'havia perdut tot just començar, va aprofitar per atendre algunes trucades.

— Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Sí, ah, hola Jordi. No, no, era al magatzem, com estic sola ningú podia atendre el telèfon. Sí, ja ho he demanat més d'un cop, però ja veus. Sí, ja, sí. Ja li he dit a la Txell que això és cosa vostra. Clar que ho vaig fer jo, però a mi ningú m'havia avisat que es canviava el disseny. Quan queda poca quantitat de qualsevol producte que guardem en estoc jo he de fer la comanda, és la meva obligació. Això ho

havía d'haver previst amb temps. Doncs a mi ningú me n'havia informat. Mira, Jordi, ja saps que el senyor Baptista va donar l'ordre que fos Màrqueting qui s'encarregués de trobar nous proveïdors i de tractar amb ells qualsevol problema. Ja no és feina meva. Doncs si no t'agrada la meva actitud, parla amb l'Emili que, al cap i a la fi, és el meu cap directe i a veure què opina sobre aquesta qüestió. Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. No, és a Lanzarote. Si és urgent truca'l al mòbil.

La Patrícia va seguir atenent trucades fins que totes les llums del panell es van pagar. Mentre ho feia, es va adonar com de mundanes i insignificants li semblaven ara totes aquelles qüestions laborals que, només minuts enrere, havia considerat de vital importància.

Quan va tornar al costat de l'Àlex i en Josep Antoni, l'informàtic estava acabant de donar al missatger, alguna mena d'explicació tècnica sobre el viatge interdimensional, plena de termes que no havia escoltat a la seva vida.

—...quan jo enviï un senyal amb aquest busca, els meus companys aturaran el programa simulació. Els feixos de fotons que projecten la meva estructura molecular fins a la dimensió $n-5$ em reconstruiran a escala macroscòpica, seguint el patró model de la meva persona que conté la cambra fosca. D'aquesta manera em portaran de tornada al meu plànol existencial, juntament amb qualsevol objecte que es trobi en contacte amb mi. La levitació de les botes que els he mostrat abans va ser dissenyada amb la intenció de deixar de col·leccionar rajoles de totes les dimensions.

Arribat en aquest punt, en Josep Antoni va romandre en silenci. Resultava evident que ja havia dit tot el que calia. La Patrícia va quedar pensativa, amb la mirada fixa en l'informàtic interdimensional, com si les faccions de l'home poguessin donar-li alguna pista que l'ajudés a sospesar millor la situació.

—Fes-te la pregunta oposada, Patrícia —va intervenir l'Àlex—. Per què dimonis voldria ningú una bossa plena d'obsequis promocionals de les nostres empreses? En el pitjor dels casos, què perdem si li donem?

—Donant què a qui?

El metre noranta i escaig i els cent cinquanta quilos de l'Emili van aparèixer sota el marc de la porta, embotits dins d'una americana i uns pantalons blau marí.

—Hola, Emili —va saludar la Patrícia tornant al seu lloc.

—Com anem? —va saludar l'Àlex.

—Tot bé? —va voler saber el director d'Expansió amb la seva veu aflautada.

—Sí, tot de conya —mentí l'Àlex.

— Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Hola Pere, sí de Transports Hermes, sí. Què em dius, ara! De debò? Us en podeu fer càrrec? No saps l'alegria que em dones! Doncs quan vulgueu, el material ja està a punt. El 30% por endavant? Envia'm la factura i la passo a Comptabilitat perquè us la paguin al més aviat possible. Sí, sí, cap problema. Moltes gràcies, Pere, de debò. Adeu, adeu. Tenim transportista per a la fira! —va proclamar triomfant aixecant-se de la cadira. Però cap dels tres homes l'estava escoltant.

—Però tu no estaves de director de Màrqueting a Futurefranquícia? —va insistir l'Emili.

—Crec que es confon de persona —li va respondre en Josep Antonio, visiblement incòmode.

—Ets en Josep Antoni, no? Pepetoni et dèiem. Vam treballar plegats de comercials a Immobiliària Pérez. No te'n recordes? Sempre venies amb artefactes estranys que deies que et passava aquell cosí teu que treballava a la NASA.

—Sí que em dic Josep Antoni, però soc informàtic i no en sé res de cap artefacte ni de cap cosí de la NASA. Jo a vostè no l'havia vist en la meva vida.

La Patrícia i l'Àlex van intercanviar mirades de comprensió.

—Josep Antoni, vostè ja marxava, oi? —va convidar-lo ella de manera gens subtil, mentre el missatger l'empenyia amb fermesa cap a la porta de sortida.

—No, però... no ho entenen! Cometran un gran error! Aquesta capsa no pot ser oberta! Tot el que els he explicat és cert. Me l'han de donar!

—Però de quina capsa parla? —va demanar l'Emili, que no entenia res.

—De la de Pandora —va respondre la Patrícia sense atendre les súpliques del suposat informàtic.

—A cada dimensió hi tenim una rèplica exacta! Aquest home es deu confondre amb la meva! —seguia protestant al replà.

—Però que dius, Pepetoni?

—O fot el camp o truquem a la policia —va amenaçar l'Àlex, ben tip de tot plegat, mentre l'empentava cap a les escales.

—No obrin aquesta capsa, pel que més vulguin! No l'obrin!

Tot va passar com en un somni. Per a l'Àlex en un primer pla a càmera lenta. Per a la Patrícia i l'Emili, que els observaven des de la porta de l'oficina, accelerat com en una desgavellada pel·lícula de cinema mut.

La darrera empenta de l'Àlex va deixar al Josep Antoni al cantell del primer graó en precari equilibri. El missatge va mirar d'ajudar-lo, però les seves mans només van aconseguir tancar-se en el no-res que mil·lèsimes abans ocupava el cos d'en Pepetoni. Cos que ja queia sense cap agafall i que va rodar dos trams sencers d'escala abans d'aturar-se.

—Perfectfranquícia, l'atén Patrícia. Sí, us havia trucat precisament per això, han arribat fa només una estona. Molt bé, han quedat genial. Molt millor que les antigues, sí.

Doncs quan vulgueu. Ara amb les pilotes inflables ja ho tenim tot. De tovalloles en tenim de sobres i de para-sols podem estirar fins que n'arribin més. De Gorres i samarretes també, cap problema. A mesura que les oficines vagin demanant els *packs* d'estiu jo els vaig preparant i l'Àlex els reparteix. Sí, no ho sabies? Sí, la setmana passada. Doncs homicidi involuntari. Com no tenia antecedents i la pena no arriba als vint-i-quatre mesos el jutge no va considerar necessari l'ingrés a presó. Sí, haurà de pagar una indemnització a la família. L'Emili diu que segurament la cobrirà Perfectfranquícia. Ves a saber a canvi de què. També ha ajudat que la víctima fes un any que havia desaparegut i que el seu psiquiatra declarés al judici que patia greus trastorns mentals. Sí, mania persecutòria. Doncs sí, imagina't. De part teva, li dono quan el vegi. Adeu-siau. Perfectfranquícia, l'atén Patricia. Hola, bon dia, senyor Baptista. Sí, sí, vaig comprovar-ho, és el primer que vaig fer quan va arribar la nova partida. Amb el símbol de *copyright* inclòs, tot perfecte. No. Com? No, no... res més lluny de la meva intenció que prendre-li el pèl, senyor Baptista. Sí, sí, aquí mateix tinc una bossa. Alguna cosa estranya? Quan els vaig rebre no em va semblar veure res fora de lloc... si em dona un segon...

La Patricia va examinar el paper d'un dels petits caramels impresos amb el logotip de Perfectfranquícia. No podia creure allò que veia.

El senyor Baptista, Director General del grup d'empreses Perfectfranquícia, que englobava des de geriàtrics fins a immobiliàries, passant per empreses de serveis financers i asseguradores, gairebé va deixar caure l'auricular quan va sentir el crit de la secretària. Potser sí que l'havia pressionat massa, però tampoc creia que fos per posar-se d'aquella manera. Entre contrariat i encuriolit va comprovar, una vegada més, que els dos quadrats equilàters del distintiu corporatiu del seu petit empori tenien, en el paper d'aquells caramels promocionals, la forma de dos cercles perfectes.

L'Azkoyen, el doctor, la Isabeleta i el croissant geperut

Durant mig segon, una brillantor enlluernadora va omplir el firmament, després l'estrèpit del llamp va ressonar entre les parets de pedra i el cable, que baixava de les altures fins a la llitera, va crepitat convertit en una *electrophorus electricus*. La dansa dels raigs va il·luminar l'esfera d'energia mentre la resta de llums perdia intensitat fins a gairebé apagar-se. Sota el llençol, el cos es va contraure violentament per la xutada de gigawatts que estava rebent.

En un sospir tot havia acabat. Els únics vestigis del que acabava de passar eren certa flaire de pa acabat de fornejar i la tènue fumera que desprenia el llenç.

Impacient, l'eminent pastís de móres, el doctor Von Blackberrien, va abaixar la palanca de l'interruptor i es va treure les olleres protectores. Es va apropar fins al centre de l'estança i va aixecar el llençol. Horroritzat, s'emportà les mans a la guarnició.

—Santa Lionesa! L'he carbonitzada! —va bramar abans de desplomar-se sobre l'empedrat, incapaç d'apartar la mirada de les restes sense sepulcre de qui va ser la seva promesa. L'experiment acabava de reduir la Isabeleta, la magdalena més casolana i flonja del poble, a una massa fosca i amorfa.

El seu fidel assistent Ígor, un croissant geperut, s'acostà coixejant i li va donar uns copets d'ànim a l'espatlla. Va estar a punt de dir-li que trucaven a la porta, però el sentit comú el va empènyer a anar a obrir sense molestar al seu senyor, que ja les estava passant prou magres.

L'Ígor no donava crèdit a allò que veia. Havia sentit a parlar de tècniques agressives de porta freda, però aquella s'emportava la palma. On coi s'hauria fotut el venedor? A sobre el pelfut només hi havia una radiant cafetera italiana.

«Segur que es tracta d'un esquer. Si l'agafo, m'assaltaran i m'intentaran encolomar una col·lecció de *tupperwares*», es va dir suspicà, mirant a banda i banda.

—Ep, com anem? —va dir la cafetera allargant cap a ell el que semblava un petit braç metàl·lic—. Em dic Azkoyen.

L'Ígor li va estrènyer la maneta amb cautela i certa consternació.

—Ho-hola, molt bones... Ígor —va balbucejar mirant de veure què hi havia sota la tapa.

—Perdoni les molèsties, bon vilatà, però he tingut un contratemps amb el meu mitjà de transport i em preguntava si seria tan amable d'oferir-me aixopluc aquesta nit en el seu pintoresc castell.

—Bé... hauria de consultar-ho amb l'amo... —va respondre el criat donant una llambregada a l'ombrívol interior.

—Em faig càrrec de les serves reserves, però segur que es quedarà més tranquil quan sàpiga que soc una moka del planeta Bialetti. La nostra bona fama ens precedeix.

L'Ígor va posar la mateixa cara que si li haguessin dit que tenia davant un tratrà del planeta Arriquitaun.

—Què passa? —va dir a la seva esquena el doctor Blackberrien. Tenia un aspecte horrorós.

—Veurà, senyor...

—Holabonescomanem. L'amo de la casa, suposo —va dir la cafetera donant un pas al davant i oferint-li la maneta al doctor.

—Crec que jauré una estona —va mormolar abans de desaparèixer.

—Està tenint un mal dia —va mirar de justificar-lo l'Ígor.

El foc de la llar crepitava acollidor, escampant per tota la sala una escalfor d'allò més agradable. La llum ataronjada de les flames acaronava els lloms dels vademècums i atles

d'anatomia que omplien les lleixes de la biblioteca. Estarrufats en dues butaques d'orelles, l'Ígor i l'Azkoyen paladejaven un Porto *vintage* mentre xerraven plàcidament.

—...s'haurien casat el mes vinent, el mateix dia que es van conèixer deu anys enrere. Cregui'm si li dic que mai havia conegut una parella que es professés un amor com aquest, tan gran que m'atreviria dir que era més que amor. Però els àngels del cel devien tenir enveja de la seva felicitat perquè un funest accident va acabar amb la Isabeleta als fons del pou, morint estovada a l'instant.

—Quina tragèdia!

—Des d'aquell dia, el meu amo ha dedicat tota la seva vida, els seus coneixements i la fortuna familiar a desafiar les lleis de la natura i a mirar d'arrencar la seva estimada de les urpes de la parca. Poc abans de la seva arribada s'ha consumat el fracàs de tant de temps i esforços.

—Descoratjador... però potser no tot està perdut.

—Què vol dir?

—Ha de saber, estimat Ígor, que em trobo immersa en una peculiar recerca, una exploració de la qual en depèn el meu futur. És tradició a la casta moka, la més poderosa i adinerada de Bialetti, que durant el llarg embaràs dels mascles, les femelles demostrin la seva vàlua i capacitat, com a futures mares, satisfent els estranys antulls de les seves parelles. El meu marit, un cabronàs com no n'hi ha, m'ha demanat, amb tot el mal oli del món, un guatxikei, una menja raríssima. Una fruita de la qual, segons diuen, només en queda una peça en tot l'Univers. Si no aconseguixo portar-li l'objecte dels seus anhels abans no pareixi el nostre fill, ell es quedarà amb totes les meves possessions i a mi em fondran per convertir-me en culleretes de cafè.

»Després de mesos d'infructuós viatge, vaig descobrir que el guatxikei es troba en aquest planeta. Malauradament, el meu temps s'esgota i no en tinc prou per explorar tota la Terra abans que s'acabi el termini. Així que ja ho donava tot per perdut quan un ermità, filòsof de l'escola cínica de Sínope, em va revelar l'existència d'una muntanya màgica al cim de la qual hi ha una llàntia amb un geni atrapat al seu interior. Un geni que concedirà tres desitjos a qui l'alliberi de la seva captivitat. I cap allà m'adreço per demanar-li que em proporcioni el darrer guatxikei que existeix.

—Aquest geni podria ressuscitar la meva promesa? —va preguntar una veu inesperada des del marc de la porta, sobresaltant-los. El doctor Von Blackberrien anava ple de fang i duia una pala a la mà.

—Oh, i tant —va respondre l'Azkoyen.

—Oi que és fantàstic, senyor? —va afegir l'Ígor deixant dissimuladament la seva copa de Porto a la tauleta.

—Dubto molt que allò que no ha aconseguit el talent més gran que la rebosteria ha donat a la medicina, pugui fer-ho un conte per a infants. Però és ben sabut que la desesperació arrossega el pastís cap al xarlatanisme i la superxeria i no en seré jo cap excepció. Cau molt lluny aquesta muntanya?

—A la quinta forca. Però si demà aconsegueixo arreglar l'avaria del meu transport, podríem ser-hi en un parell de dies. Jo tindrè el meu guatxikei i vós la vostra estimada Isabeleta.

—Si em permeten l'atreviment... em preguntava si el tercer desig, que encara no té adjudicatari, podria servir per alliberar-me d'aquesta molesta gepa...

La nau de l'Azkoyen semblava un híbrid entre un panzer, un zepelí i una espremadora. Una andròmina molt sorollosa, però que es desplaçava a una velocitat de vertigen. En Von Blackberrien i l'Ígor contemplaven bocabadats els monitors, que els hi mostraven el paisatge que recorrien, i els estranys controls que la moka feia anar amb perícia mentre els posava en antecedents dels perills a què haurien de fer front.

—L'única forma d'accedir a la muntanya màgica és travessant un laberint. Un laberint custodiat per un minotaure gegantí i afamat que frisa per cruspí-se tot allò que gosi entrar als seus dominis. En el cas poc probable que sortim d'una peça d'aquest parany mortal, encara haurem de superar un segon obstacle. La llum del geni està custodiada per un exèrcit d'éssers que moriran abans de permetre que algú s'atreveixi a tocar-la.

—Quina mena d'éssers? —va voler saber el doctor.

—Ningú ho sap. Si algú ha aconseguit creuar el laberint i arribar a veure'ls no ha tornat viu per explicar-ho.

—I que li fa pensar que nosaltres ho farem? —va intervenir l'Ígor, visiblement acollonit.

—Res en absolut. Però convindran amb mi que els tres tenim motius de pes per intentar-ho, oi?

L'udol del vent creuava la nit sense arrancar cap moviment de les branques dels arbres que poblaven la vessant de la muntanya màgica. L'arc d'entrada al laberint s'obria al seu davant oferint-los una benvinguda ben depriment.

En Von Blackberrein es tocava la corna, encara dolorida per la recent trompada. La seva poc feliç idea de rodejar l'estructura de pedra, li havia permès experimentar l'existència del camp invisible que envoltava la muntanya i que permetia sortir-ne però no pas entrar.

—A partir d'aquí cal no alçar la veu, el minotaure té una oïda prodigiosa —va informar l'Azkoyen mentre s'engreixava les articulacions perquè no li grinyolessin.

—Quin pla tenim? —va demanar l'Ígor, en un intent desesperat per convence's que tot anava bé.

—Qualsevol idiota sap que el truc per trobar la sortida d'un laberint és tombar tota l'estona a mà dreta o esquerra, a gust del consumidor. Si el laberint suposés un veritable obstacle, no caldria posar-hi una bèstia banyuda per vigilar-lo —va sentenciar el doctor creuant l'arc d'entrada, sense molestar-se a comprovar si els seus companys els seguien.

Després de trobar-se de nassos amb set camins sense sortida, la seva autosuficiència va començar a fer figa.

—Per les cireretes de la meva mare! Aquest laberint està mal fet.

—Bé, en realitat la seva tasca és no deixar passar a ningú o sigui que... —va començar a dir l'Ígor abans que una mirada fulminant del seu amo el convidés a callar.

—Vinga, vinga, que hi hagi calma —va intervenir l'alienígena traient un citrí pergamí.

—Què coi és això?

—Un mapa del laberint. Me'l va donar l'ermità turc aquell que els hi he dit.

Durant uns segons, amo i senyor se la van mirar amb una expressió meitat incredulitat, meitat incomprensió, tota odi assassí.

—Només volia comprovar que la seva teoria funcionava, doctor. Simple curiositat.

En menys d'un minut ja podien veure la sortida del laberint.

—Aquí la tenim! —va dir l'Ígor, entusiasmat.

—I ni rastre del minotaure —es va congratular l'Azkoyen. Tot just havia acabat de pronunciar la darrera vocal neutra quan un rugit esfereïdor va esberlar la nit. Obstruint l'arc de sortida va aparèixer una bèstia d'uns tres metres, banyes incloses.

L'Ígor i l'Azkoyen van emprendre una fugida desesperada. Fugida a la qual en Von Blackberrien no es va unir.

—Però què fot l'amo?

—Haurà perdut la xaveta.

El doctor va esperar sense immutar-se que el minotaure fos prou a prop per agafar un dels maons de la paret i llençar-lo amb tota la mala bava. El pedrot va colpejar la testa del monstre, tot just a sota de la banya dreta. Furiosa, la bèstia va esbufegar dues vegades abans de reiniciar la caça amb esperit renovat.

Un minut després els tres companys es van aturar, esgotats.

—Estem perduts. Ja hem begut oli —va apuntar l'Ígor, optimista.

—Ell ho està encara més —va replicar el doctor, somrient.

—Crec que no l'entenc —va dir l'Azkoyen.

—Li acabo d'estordir l'hemisferi dret del cervell per una bona estona. És aquí on resideix el sentit de l'orientació. Nosaltres tenim el mapa, a ell li queda una bona estona de no saber si va o ve.

I tal com havia aventurat en Von Blackberrien, van poder sortir del laberint sense tornar a veure les peülles del seu guardià.

Van celebrar la gesta amb rialles i abraçades, però no gaires. Encara era d'hora per cantar victòria. Calia arribar al cim de la muntanya i cap dels tres havia oblidat la terrible horda que els allà els esperava. Sota la llum de la lluna plena van tornar a fer camí. Una hora després, van arribar al seu destí sense cap entrebanc. Al bell mig d'una esplanada, a sobre d'un pedestal de marbre blanc, hi havia una llàntia daurada.

—Això de l'exèrcit devien ser rumors sense fonament —va considerar l'Ígor amb poca convicció. Per tota resposta, l'Azkoyen i el doctor van escrutar amb desconfiança l'obscuritat que els rodejava.

—Vostè primer —va convidar-lo el doctor. Després d'un breu intercanvi de cortesia la moka va accedir.

Va fregar amb suavitat la llisa superfície fins que un paio calb i musculós va aparèixer rodejat, com manaven els cànons, d'una fumarada blava. El que ja no resultava tan usual era que s'estigués cruspint un entrepà de mortadel·la.

—Cago'n les sis potes que us aguanten! És que aquí ja no respecta ningú els horaris, llamp de Déu i vaca vermella?

—Horaris? —va gosar dir l'Azkoyen.

—El conveni, collons. Els convenis es signen per alguna cosa més que fer-la petar, mala fava t'ofegués. A veure, quina hora és?

—Dos quarts d'onze.

—De nou a dues i de quatre a set. Això és el que hi posa al conveni, rehòstia!

—Perfecte —va intervenir Von Blackberrien amb cara d’haver perdut tota la paciència que no havia tingut mai—. I que hi diu el conveni sobre demanar desitjos com: «seràs la meva joguina sexual la resta dels teus dies»?

El geni es va ennuegar amb l’entrepà abans de fer-lo desaparèixer.

—Soc tot orelles.

En un tres i no res, l’Azkoyen tenia a les seves mans el darrer guatxikei de l’Univers que, per cert, tenia una semblança sorprenent amb un cotó fluix de sucre.

El retrobament entre el doctor i la seva promesa, la Isabeleta va ser molt emotiu. Ni l’Ígor ni l’Azkoyen van poder contenir les llàgrimes davant l’alegria desbordada dels dos amants.

—Brioxet del meu cor!—no deixava de repetir la formosa magdalena mentre omplia de petons la cobertura de mores del seu amor.

—Quant he trobat a faltar les teves dolces carícies! —replicava ell.

Tanta passió desfermada va acabar per trencar el somni d’aquells que mai hauria de ser pertorbat. De cop i volta, va semblar que un miler de garrins xisclaven a la vegada i, com si fossin cuques de llum, un nombre immens d’iris refulgents van esquitxar l’obscuritat que rodejava la clariana.

El doctor i la seva estimada van romandre abraçats mirant al seu voltant. L’Azkoyen i l’Ígor es van parapetar rere el geni, tremolant com gelatina a lloms d’un brau mecànic.

—Ja hi tornem a ser —va dir el geni, amb cara d’avorriment.

Després d’un segons va tornar el silenci. Només dos batecs de cor. Els temps just perquè els brams tornessin amb més força i milers de petites figures sortissin de totes bandes corrent cap a ells.

—Que redimonis són? —va aconseguir preguntar l’Azkoyen.

—Pastanagues mutants —va dir-li el geni—. El pitjor del món. Devorarien un mamut en dècimes de segon.

—El teu desig, Ígor! Utilitza’l!

—Geni! Destruïx-les!

—No puc fer això. No m’és permès eliminar cap vida —va replicar el pavo musculat amb parsimònia—. Us feu fotre.

L’Esbojarrada cursa de les hortalisses caníbals ja els rodejava. Una gran taca taronja que es perdia més enllà del que la vista permetia assolir.

—Maleït sigui! —va protestar el doctor, incapaç de creure que anés a perdre la seva estimada tan aviat l’havia retrobat.

—Conills! —va exclamar el croissant geperut—. Una pluja de conills... voladors!

—És aquest el teu desig?

—Sí, vinga!

—Cap color en particular? —el va vacil·lar el geni amb un somriure sàdic.

—Lamarequetvapair... Blancs! Una pluja de conills voladors blancs!

La batalla va ser digna d'inspirar cançons de gesta. Les pastanagues mutants van oferir resistència, però tot i superar-los en número, el voraç apetit dels enemics orellons i els seus atacs aeris no els hi va donar la més petita oportunitat. Aviat es van veure obligades a batre's en retirada acompanyades pels crits histèrics que les caracteritzaven i que, aquest cop, tenien un deix de desesperació.

Tan bon punt van haver concedit els tres desitjos, geni i llàntia van volatilitzar-se per sempre més.

El pobre Ígor era un llac de llàgrimes.

—Em sap greu això del seu desig —va mirar de consolar-lo l'Azkoyen.

—Ets un heroi, et devem la vida —li va reconèixer el doctor Von Blackberrien.

—Cap geperut no es veu la gepa —va afegir la Isabeleta que, com qui no vol la cosa, acabava de guanyar-se una altra caiguda accidental al pou del jardí.

La casa del bosc

I hear her voice and start to run.

Into the trees. Into the trees.

«A Forest»

The Cure

Fragments dels diaris de Sònia Ricart Xandri trobats a La Maison du Chocolat.

Divendres, 6 d'abril de 1928

Des de l'observatori fins a l'estació de ferrocarril i per l'entramat de carrers propers bull el nucli cultural de la ciutat que abans de la gran guerra havia residit a Montmatre. Ara tot gira al voltant de Montparnasse, a l'altra banda del riu, al *boulevard* on fins al segle

XVIII hi hagué el turó on pujaven els estudiants medievals de la Sorbona a declamar els seus poemes, almenys això és el que em va explicar en Damien, un escultor de talent que vaig conèixer a l'acadèmia de la Chaumière mentre escoltàvem com Bourdelle maleïa l'Escola de Belles Arts i el seu classicisme que talla les ales de l'art veritable. El pare se n'hauria fet creus. Me'l puc imaginar dient-me: «ja t'ho deia jo que allò és una casa de bojos. L'art no té res a veure amb viure de forma esbojarrada i sense ètica. No veig perquè no pots estudiar a la Real Academia de San Fernando i has de sortir del país». Malgrat tot tinc la sort que la seva mentalitat lliberal l'empeny al debat abans que a la prohibició directa. Amb l'ajut de la mare no va ser gaire difícil vèncer la seva reticència inicial i fer-li entendre que els millors professors del món es troben a la capital francesa.

Divendres, 11 de maig de 1928

Cap al vespre vaig sortir amb la Davina a fer un tomb. La Ginette no es trobava gaire bé i va quedar-se a la pensió. Vam anar al cafè du Dôme i a la Rotonde per veure si trobàvem en Jean, un dels nostres companys de la classe d'escultura que té boja a la Davina. Finalment era a The Jockey, veient actuar a la Kiki que, com de costum, cantava cançons atrevides acompanyada d'un músic que tocava l'acordió, sota l'atenta mirada de joves artistes, i no tan joves, que es tallarien una mà perquè posés nua per a ells. En Jean ens va presentar els dos nois que l'acompanyaven. D'un no recordo ni el nom, potser era Paul, o alguna cosa semblant, un jove pàl·lid i prim que amb prou feines va aixecar la mirada d'una llibreta on no parava d'escriure pàgines amb lletra atapeïda. L'altre, en Denis, era ben diferent. El Jean ens el va presentar com l'artista de la xocolata. Tot i semblar més gran que nosaltres mai hagués dit que en té gairebé trenta i que ja fa anys que s'encarrega de la botiga que va obrir el seu pare. Potser és perquè el seu caràcter simpàtic i rialler el fa semblar més jove. Segons en Jean no hi ha a tot París cap pastisser que pugui competir

amb els seus *macarons*, castanyes confitades o trufes. «Qui no ha tastat les seves cremes de roses i violetes no coneix el paradís».

Dissabte, 2 de juny de 1928

Avui fa una setmana que en Denis i jo vam començar a festejar. És tan diferent dels nois que havia conegut fins ara. És amable, divertit, intel·ligent, guapo i tan dolç! La feina no li podia escaure més. M'ha enviat a la pensió un ram preciós de tulipes. «Tu sí que tens ull pels homes, Sònia. No el deixis escapar que aquest és un bon partit» m'ha dit la Ginette quan l'ha vist.

Al ram hi ha una nota on diu que em té preparada una sorpresa per aquesta nit. No puc esperar que siguin les vuit.

Diumenge, 3 de juny de 1928

Encara tinc calfreds quan recordo el que va passar ahir. Em sap molt de greu per en Denis, ja que realment va fer tot el que estava a les seves mans perquè la vetllada fos perfecta, inoblidable. Potser em vaig deixar suggestionar i tot plegat em va afectar un xic massa, però a hores d'ara, encara no puc treure-m'ho del cap.

Per començar la nit, em va dur a sopar a la terrassa de La Closerie des Lilas: el tàrtar, deliciós, acompanyat d'un borgonya excel·lent i per arrodonir-ho uns pastissos de crema, tan tendres com els petons i les carícies que no deixàvem de fer-nos.

A les postres em va revelar en què consistia la sorpresa. No m'ho podia creure. Havia aconseguit que ens trobéssim entre els vint afortunats que assistirien a l'única sessió que Helen Duncan, reconeguda mèdium escocesa, celebraria a la ciutat aquella mateixa nit. En Denis sap com m'interessa el moviment espiritista, i tan aviat va tenir notícies de la visita de Duncan a París, va fer tot el possible perquè hi poguéssim anar. Quan li vaig dir

que devia haver pagat una fortuna per aconseguir-ho, em va dir que menys del que em pensava, que un cop de sort havia volgut que un dels organitzadors del viatge de la mèdium a París fos amic seu. De fet va ser ell qui ens va rebre a l'habitació de l'Hôtel des Ecoles, a la rue Delambre, el mateix hotel on Man Ray va tenir el seu primer estudi de fotografia a la ciutat. Me'l va presentar, però no recordo el seu nom, estava massa nerviosa i excitada, no podia creure que estigués a punt de contemplar una sessió d'espiritisme real. Ens va acompanyar fins al saló de l'habitació, on s'havien arraconat tots els mobles per deixar lloc a les quatre fileres de cinc cadires que enfrontaven dues de solitàries flanquejades per dos canelobres d'església. Quan vam arribar, la majoria d'assistents ja hi eren, així que vam haver d'acomodar-nos al darrere de tot. Pels barrets, joies i vestits dels homes i dones que seien davant nostre era fàcil deduir que la majoria d'ells era gent benestant. Resultava curiós que compartissin certa tibantor, com si s'avergonyissin de ser allà i que la curiositat que els havia portat a ser espectadors d'excepció d'una sessió espiritista els convertís, a ulls de molts, en crèduls titelles amb diners, però sense cultura.

A les nou en punt va fer acte de presència la Helen Duncan. Em va sorprendre el seu aspecte, una dona cepada amb cabell curt que duia un senzill vestit negre amb un estampat blanc, i que qualsevol s'imaginaria treballant al camp i no contactant amb esperits. L'acompanyava un home baix i prim, vestit d'esmòquing, amb cabell i bigoti engominats, que li feia d'interpret. Van seure a les dues cadires buides i va ser l'home qui va parlar primer. Ens va dir que la Helen es trobava una mica cansada del viatge i que malauradament, aquella nit no es veia amb cor de materialitzar l'ectoplasma de cap ens espiritual com acostumava a fer; però que per compensar a tots els que l'havíem honrat amb la nostra presència, intentaria una comunicació que gairebé mai duia a terme a les seves sessions en públic, perquè tot i requerir menys esforç per part del mèdium, suposava

una gran dificultat i sovint fracassava. Arribat aquest punt va ser la Helen Duncan qui va parlar. Ens va explicar que, tal com ja avançava Allan Kardek, fundador de la doctrina, al seu *Le livre des esprits*, les ànimes del plànol espiritual no estan sotmeses a les restriccions del món material que ens envolta i que converteixen el temps i l'espai en barreres sovint infranquejables. «Aquesta nit utilitzaré la meva mediumnitat perquè els esperits em parlin de fets futurs relacionats amb la vida dels presents. Si ho aconseguixo, alguns dels cavallers i dames que seuen en aquesta sala gaudiran del privilegi d'accedir a un coneixement negat a la majoria de mortals».

Un xiuxiueig nerviós es va apoderar de l'auditori quan els llums es van apagar i la bellugadissa flama dels dos canelobres els hi prengueren el testimoni. En Denis em va agafar la mà i em va somriure en la penombra. Al llarg d'alguns minuts, no va succeir res. Tot va romandre en silenci, i la mèdium, immòbil, amb les mans sobre la faldilla i els ulls tancats, semblava ben bé adormida. Ja es començaven a sentir alguns murmuris d'impaciència quan de sobte la dona va preguntar si hi havia algú anomenat Jérôme a la sala. Un home de la nostra filera va respondre que ell es deia així. La dona li va demanar que s'alçés i li preguntà si volia saber el seu missatge. Quan ell va respondre afirmativament ella va dir: «Jérôme... l'aigua... vigila... hi ha aigua a la teva darrera hora». L'home va tornar a seure visiblement trasbalsat mentre alguns caps de les primeres fileres es giraven en la seva direcció i un murmuris de sorpresa omplia l'estança. Van passar alguns minuts més abans que la dona tornés a parlar, aquest cop va preguntar si hi havia alguna Erica, però ningú afirmà dir-se així. Les dues persones que va cridar després no van voler conèixer el contingut del seu missatge. Tenint en consideració la tènica natura del primer no era gens d'estranyar. El següent nom que va pronunciar la Helen Duncan amb el seu anglès amb accent d'Edimburg va ser el meu. El cor em batejava desbocat i vaig sentir com en Denis em premia amb força la mà, donant-me ànims. Em

vaig posar dreta i quasi sense pensar-m'ho li vaig respondre que sí, que volia saber quin era el meu missatge. L'espiritista va romandre en silenci uns segons i, aleshores, aixecant tots dos braços, va cridar: «The children... Sònia... For heaven's sake! The children...». «Les enfants, Sònia, pour le bien du ciel...». Un cop sec va interrompre les paraules de l'interpret, tot seguit va demanar que obrissin els llums. La mèdium havia perdut el coneixement. Tots els presents ens hi vam acostar mentre els organitzadors, entre els quals es trobava l'amic d'en Denis, intentaven que deixéssim espai perquè la Helen pogués respirar i demanaven que algú obrís una finestra. Una dona va xisclar senyalant-li les mans: als palmells de totes dues hi tenia dos estigmes sagnants com els de Nostre Senyor Jesucrist.

Dijous, 13 d'octubre de 1932

En Denis no es cansa de repetir-me que el més important és que jo estigui bé. Sé que té raó i que hauria d'estar contenta de seguir viva. Però jo no puc parar de plorar cada cop que penso que mai podrem tenir fills. Tot ha passat tan de pressa! Encara no fa un mes que vaig despertar-me amb les cames xopes i els llençols amarats de sang. En Denis no va permetre que em toqués cap altre metge que no fos el de la seva família, Philippe Cadeac, un dels millors de París. El doctor va diagnosticar una hemorràgia uterina anormal i ordenà que se'm practiqués una histerectomia d'urgència, la meua vida perillava.

Tot just ara, després de tot aquest temps de recuperació que la feblesa m'ha tingut lligada al llit, em sento amb ànims d'aixecar-me i caminar una mica. En Denis, que no m'ha abandonat en cap moment de tot aquest suplici, m'anima a continuar endavant. Em diu que soc massa jove per rendir-me, que encara em queden moltes coses per fer i

compartir amb ell. Però cada cop que penso que m'han extirpat l'úter, sento una buidor infinita i les llàgrimes em vencen.

Divendres, 19 de juny de 1987

Malgrat el mal moment econòmic que estem passant, en Denis i jo vam decidir fer tot el possible per no prescindir del jardiner. Vam haver de despatxar la resta del servei, però necessitàvem algú que tingués cura dels arbres i plantes del jardí. Els honoraris que cobrava en Marc eren massa alts i quan li vam comentar que no podíem seguir pagant-li tant va decidir marxar. En pocs dies ja li havíem trobat un substitut, un jove irlandès, en Odran, que estava disposat a treballar per la irrisòria paga que ens podem permetre. En poques setmanes el jardí feia més goig que mai, era com si aquell noi tingués un talent especial per a les plantes. De fet, era més treballador i millor jardiner que en Marc, precisament per això ens sap tant de greu haver-lo hagut de despatxar així. Però no hem tingut cap altra opció. Em volia fondre quan he sortit al jardí i me l'he trobat amb un cubell i una brotxa: havia pintat símbols vermells als troncs dels arbres. Li he preguntat si allò era sang i m'ha dit que sí, que l'havia anat a buscar a l'escorxador. He volgut saber per què pintava aquells símbols i m'ha respost que ho feia per celebrar el proper Litha celta, el solstici d'estiu, dia en què el Déu Sol és més poderós que mai i la Deesa Mare està prenyada amb la futura collita. M'ha dit que els nostres arbres estan adormits i que allò els despertarà i els farà lliures.

Tot dinant he parlat amb en Denis i li he explicat el que ha passat al matí mentre ell era a la pastisseria. Hem decidit despatxar-lo. L'Odran és un bon noi, responsable i treballador, un jardiner excel·lent que treballa moltes més hores de les que li corresponen i per ben poc, però després del que ha fet avui resulta evident que no hi toca gaire. No volem que, qualsevol dia d'aquests, ens doni un disgust.

Continua la recerca dels dos nens desapareguts a Vic.

Dimarts, 07/04/1994

Els Mossos d'Esquadra continuen cercant testimonis que aportin alguna informació sobre Gretel i Hänsel Holzfäller Albó, els dos nens de 4 i 7 anys que van desaparèixer ahir a la capital d'Osona.

Els dos menors van ser vistos per darrer cop a la porta de la seva escola a les 13.00, hora que acabaven les classes del matí. La cangur havia avisat pocs minuts abans que, a causa d'un imprevist, aquell dia no podria passar a recollir-los com de costum, però quan el pare va arribar a les 13.09, els nens ja no hi eren.

Les investigacions dels mossos es veuen dificultades pel temporal que està afectant Catalunya al llarg dels darrers dies. La forta pluja que començà a caure a la zona, cap a l'hora dels fets, complica la tasca de trobar testimonis que puguin aportar dades que ajudin a localitzar els menors desapareguts.

...suïcidat d'un tret al cap. Ha sigut l'electricista que anava a instal·lar un sistema de seguretat qui ha trobat el cos sense vida del cantant a l'habitació situada sobre el garatge de la seva mansió de Seattle, al costat del llac Washington.

En l'àmbit nacional, la policia autonòmica continua buscant Sònia Ricart Xandri, principal sospitosa de la mort de Hänsel Holzfäller Albó. Un dels dos germans d'origen catalano-alemany que van desaparèixer a Vic el passat dilluns.

La germana gran, qui va aconseguir escapar del seu captiveri, va ser trobada ahir a les 21.36 caminant pels afores de la ciutat, duia la mateixa roba amb què havia desaparegut dilluns. Segons el camioner que la va recollir, estava desorientada, afamada i presentava talls i esgarrapades a braços i cara. Va ser ella mateixa qui va indicar als

mossos l'indret on havien estat retinguts durant dos dies. A la finca coneguda a la zona com «la caseta de xocolata», propietat de l'escultora Sònia Ricart Xandri, la policia va trobar el cos sense vida del menor. Tot i que s'ha decretat el secret de sumari sobre l'homicidi, fonts no oficials asseguren que els detalls que envolten la mort del petit són d'una «truculència indescriptible».

—...per a res, no ho hauria dit mai. Quan m'he assabentat de la notícia m'he quedat glaçada, t'ho dic de debò... Qualsevol que vegi la tanca que rodeja la casa i el terreny boscós que l'envolta, pensarà que els seus habitants són una gent reservada i esquerra, però res més lluny de la realitat. La Sònia i en Denis sempre van ser uns veïns agradables i propers, sempre disposats a donar un cop de mà. Cada any, per Santa Montserrat, la patrona dels pastissers, mira tot just ara a finals de mes... el 27 d'abril... paraven taules al voltant de la casa i convidaven a tothom a coca i xocolata desfeta. Com si el veiés ara mateix, amb aquelles cassoles enormes que en Denis preparava a l'aire lliure amb l'ajuda dels treballadors de la pastisseria. Quina xocolata més bona! No n'he tornat a tastar cap d'igual. Mitja ciutat feia olor de xocolata aquell dia. De fet, molta gent que mai s'havia fixat en el cartell de l'entrada... sí, la placa daurada que diu *La Maison du Chocolat*... sí, nena, jo és que vaig estudiar francès de joveneta, sí... doncs molta gent li deia així per aquestes xocolatades. Mai he conegut ningú a qui li agradessin tant les criatures com a ells dos, només calia veure el somriure d'orella a orella que se'ls hi posava quan tenien tota la casa i voltants plens de quitxalla... No, ells no en tenien de fills, ella no en podia tenir i en aquells temps això d'adoptar no s'estilava tant com ara, a més amb la guerra pel mig... Sí, francès, explicava que havia regentat una de les xocolateries de més renom a París, però quan els nazis envaïren la ciutat al quaranta van fugir i aprofitant la neutralitat espanyola van venir a viure al país de la Sònia. Eren els començaments de la postguerra

i van comprar aquesta casa mig derruïda i la van reformar per quatre quartos. Suposo que devien ensabonar a les autoritats locals, perquè no van tenir cap mena de problema amb els permisos... Això quan m'has dit que sortiria nena? Per TV3, oi? Abans de *Poble Nou*?... No, els darrers anys no van ser gens fàcils per a ells, no... un amic de Denis el va estafar en un negoci immobiliari a principis del vuitanta i ho van perdre quasi tot. Van sobreviure gràcies a la botiga i a les escultures d'ella, però ja mai es van refer. Van despatxar el servei i el jardiner... van arribar a posar la casa en venda i tot. Fa un parell d'anys ell va patir l'infart i va morir. Ella pogué tirar endavant gràcies a la pensió de viudetat i a algunes obres que feia per encàrrec, però ja mai va ser la mateixa. S'estimaven molt, moltíssim... sense el marit i sense fills va ser com si a ella li manquessin motius per viure... de fet, d'un temps cap aquí, havia sentit comentaris entre els veïns que feien referència al seu precari estat mental. Hi ha gent que assegura haver-la vist passejant-se entre els arbres que rodegen la casa, parlant sola amb la mirada perduda entre les branques, acaronent els troncs i seient entre les arrels, ben bé com si els apaivagués.

...segons un amic de l'entorn familiar, ahir dijous, Jakob Holzfäller va identificar el cadàver del seu fill Hänsel com el cos que els agents dels Mossos d'Esquadra havien trobat dimecres a la casa propietat de...

Jaume Sègol va tancar la ràdio i va sortir del seu cotxe. Encara a l'aparcament de l'edifici d'El Sucre, es va creuar amb un parell d'agents que es dirigien al cotxe patrulla i que el van saludar amb un formal «Bon dia, sotsinspector».

El cap de la Unitat d'investigació de L'ABP era un home alt, de mirada trista i una mica desmanegat, això i cert gust tradicional a l'hora de vestir li havien atorgat, entre els companys, el sobrenom d'«Esteuar». D'allò més adient, tant per la seva semblança física amb l'actor James Stewart, com pel fet de dir-se igual. Fins i tot el caràcter i la personalitat

d'en Jaume Sègol tenien molt en comú amb el tipus de personatge que l'actor havia interpretat. El cap era un home agradable i honrat, honest, molt professional i una mica tímid, trets que li havien atorgat la simpatia i respecte de superiors i subordinats. El que encara feia més encertat el sobrenom, i això no ho sabia ningú dels que així li deien, era que l'actor de *Rear Window*, *It's a Wonderful Life* o *The Philadelphia Story*, era el preferit d'en Jaume.

Després de passar pel vestidor i ja d'uniforme, es va adreçar a la sala habilitada per a les declaracions. Quan va entrar a l'estança, una habitació buida de parets blanques sense finestres, il·luminació suau i ocupada per una senzilla taula metàl·lica rectangular i quatre cadires, la nena i el pare ja l'esperaven amb la caporal Maria Gubert. Ella s'encarregaria de les tasques de secretària i aixecaria l'acta, mentre en Jaume, l'instructor del cas, li prendria declaració a la testimoni.

El sotsinspector va saludar al pare donant-li la mà i va acaronar el cap de la criatura. L'home passava del metre noranta i tenia braços com a troncs, el cognom, llenyataire en alemany, li havien fet a mida; la nena era una preciositat de cabell ros i ulls blaus, amb una retirada a la seva Marta quan tenia aquella edat. Els va convidar a seure i ell va prendre el seu lloc al costat de la caporal.

—Quin llibre més bonic, Gretel. Me'l deixes veure? *El petit llenyataire*. Ja te l'has llegit?

—Sí.

—I t'ha agradat?

—Sí.

—Té dibuixos molt macos, veritat? T'agrada dibuixar a tu?

—Vaig a classes per aprendre.

—De debò? Després em faràs un dibuix?

—Sí.

—Perfecte. Bé... El pare t'ha explicat què has de fer, oi?

—Sí. M'ha dit que he d'explicar el que va passar dilluns per ajudar a agafar a qui va fer mal al Hänsel.

—Exacte, Gretel. Necessitem que ens expliquis què va passar el dilluns passat des del moment que tu i en Hänsel vau sortir de l'escola. Necessitem que ens ho expliquis amb tots els detalls que recordis. Com més millor. Ho entens, oi?

—Sí.

—Bé. Pots començar quan vulguis, Gretel.

La nena va romandre un segons en silenci, amb les mans a la faldilla, el cap cot i l'esguard fix en la coberta del seu conte. Després, va començar a parlar amb una veu fluixa i tremolosa.

—Quan vam sortir de l'escola, la Cèlia encara no havia arribat. Sempre ens ve a buscar, però aquell dia no hi era. Els pares ens van dir que si algun dia la Cèlia no havia arribat que l'haviem d'esperar a dins, a un dels bancs del vestíbul. Però aquell dia hi havia un grup de nenes grans jugant allà mentre esperaven per anar al menjador, a vegades s'enriuen de mi al pati i no volia que em molestessin, per això vam esperar a fora. Però va començar a ploure molt. Jo sé que casa no està molt lluny de l'escola, i vaig pensar que no podia ser difícil de trobar el camí. Li vaig posar la caputxa de l'anorac groc a en Hänsel i jo em vaig posar la del meu de color vermell. Com dúiem botes d'aigua no ens mullàvem els peus. Vam començar a caminar, però cada cop plovia més. Costava molt de veure les coses que estaven lluny i vaig començar a tenir por, perquè no coneixia els edificis ni les coses que veia. Una mica més tard vaig saber que ens havíem perdut, i vaig tenir moltes ganes de plorar, però no ho vaig fer per no espantar en Hänsel. Ell ho mirava tot amb els ulls molt oberts, crec que mai havia vist ploure tant. No sé quanta estona vam

caminar, crec que molta, en Hänsel ja m'havia dit tres cops que estava cansat i a mi també em començaven a fer mal les cames. Seguia plovent molt i també feia trons i llamps. Tenia molta por. No coneixia gens aquella part de la ciutat, allà no hi havia edificis, només cases i arbres. Estava a punt de començar a plorar quan vaig veure una porta que sí que coneixia. Era una porta amb reixes i tenia un nom estranger a l'entrada en un cartell daurat. La recordava de feia anys, quan era més petita, i el pare i la mare m'hi van portar a una festa. Recordava que a dins hi havia una casa molt bonica. Aquell dia hi havia un munt de nens i nenes i tot feia olor de xocolata. Vam menjar xocolata desfeta i coca amb sucre i m'ho vaig passar molt bé jugant amb els altres nens pel bosc al voltant de la casa. Vaig recordar que els amos de la casa eren un senyor i una senyora grans molt simpàtics i vaig pensar que ells segur que ens podrien ajudar. Vaig buscar algun timbre per trucar i quan vaig tocar la porta enreixada es va moure. En Hänsel em va ajudar a empènyer i la vam obrir. Els pares sempre ens diuen que no es pot entrar a casa dels altres sense trucar, però seguia plovent molt, encara havíem de creuar tot el bosc fins a arribar a la casa i vaig pensar que als senyors simpàtics no els hi importaria. El terreny que rodejava a la casa estava diferent de com el recordava. Els arbres semblaven més grans i la gespa era més alta, com si fes temps que ningú s'encarregués de cuidar-los. Abans hi havia un camí que portava cap a la casa, ara no es veia perquè el tapaven les herbes. Agafats de la mà, vam caminar bosc endins, entre els arbres, anant cap a la casa. En Hänsel em va preguntar qui vivia allà i jo li vaig respondre que uns amics. Seguia plovent i tronant però a les branques dels arbres hi havia tantes fulles i tan grans que l'aigua no arribava a terra i els sons se sentien com de lluny. Jo recordava que la mestra ens havia avisat que quan hi ha tempesta és molt perillós estar sota un arbre perquè atreuen els llamps, així que intentava caminar ben de pressa i en Hänsel amb prou feines aconseguia seguir-me el pas; però com si sabessin el que pensava em van dir que no tingués por, que ells ens protegirien.

—Un moment, Gretel, vols dir que els arbres et van parlar? —va intervenir el sotsinspector.

—Sí.

—Però els arbres no parlen, Gretel. Vols dir que pel soroll del vent entre les fulles semblava que et diguessin coses?

—No, els podia sentir dins del meu cap, com moltes veus diferents parlant alhora, dient-me que no tingués por.

—El pare t'explica contes, Gretel?

—Quan era més petita sí, ara ja només li explicava a en Hänsel.

—Molt bé, i tu saps la diferència entre aquests contes o la història que explica aquest llibre tan maco que tens aquí i una història que ha passat realment, oi?

—Sí. Uns són de mentida i l'altra veritat.

—Exacte, molt bé. Gretel, necessitem que ens expliquis tot el que va passar tal com va passar. No pots afegir coses o canviar-les doncs aleshores seria com si ens expliquessis un conte i per tant no seria veritat. Ho entens, oi?

—Sí.

—Així digue'm, Gretel, els arbres et van parlar o vols dir que feien soroll i semblava que parlessin?

La nena va mirar cap al seu pare com si dubtés, l'home li va fer que sí amb el cap animant-la a respondre.

—Feien soroll i semblava que parlessin.

—A part que no tinguessis por, semblava que diguessin alguna cosa més, Gretel?

—Que anéssim cap a la casa.

—Molt bé, què va passar aleshores?

—Aviat vam poder veure la casa. Era com la recordava, molt gran, amb moltes finestres i unes columnes a l'entrada, però més vella i bruta, hi havia llocs on faltava pintura i alguns vidres estaven trencats. La font que hi ha al davant estava seca, i les estàtues dels nens i dels peixos cobertes de molsa i plenes d'esquerdes. A un nen li faltava el cap. Encara no havíem pujat els graons que duïen al porxo quan va sortir una senyora. La vaig reconèixer com la dona simpàtica que donava xocolata, però estava diferent. Semblava molt més vella, potser perquè portava els cabells blancs despentinats i duïa un vestit negre brut, com la bruixa que surt als contes. Ens va somriure i va obrir els braços com si ens volgués agafar i ens va dir «Els nens! A la fi heu vingut, nens! Passeu, entreu a casa, us donaré xocolata calenta i us podreu escalfar al foc». El seu somriure feia por, tenia els ulls molt oberts i sortits, com els d'un gripau, i li faltaven dents. Crec que en Hänsel va estar a punt de posar-se a plorar, però vaig pensar que si entràvem a la casa, podria trucar als pares perquè ens vinguessin a recollir i vaig recordar que la senyora havia sigut molt simpàtica aquell dia de la festa amb els altres nens.

—Mira, Gretel —va intervenir la caporal girant la pantalla de l'ordinador cap a la nena—. Reconeixes alguna d'aquestes fotografies? Si no en coneixes cap, m'ho dius i te n'ensenyaré d'altres diferents.

La nena va mirar les fotografies de la pantalla, totes eren de dones d'edat molt avançada. La Gretel va demanar de passar a la pantalla següent i després a l'altra. A mesura que avançava totes les cares li semblaven més i més iguals, però quan va arribar a la tercera fotografia de la segona columna del quart grup no en va tenir cap dubte.

—Aquesta, aquesta és l'àvia de la casa. La Sònia, ens va dir que es deia així.

—Molt rebé, bufona —digué la caporal tornant l'ordinador a la seva posició inicial per complimentar la diligència de reconeixement fotogràfic.

—Estàs cansada, Gretel, vols que fem un descans?

—No, estic bé.

—D'acord. Aleshores, vas entrar a la casa... —va seguir el sotsinspector quan la caporal li indicà que estava llesta per continuar.

—A dins de la casa hi havia poca llum, feia olor de mullat i més fred que a fora. La Sònia ens va dir que la seguíssim. Vam entrar i vam passar per davant d'algunes habitacions fosques i altres de tancades, fins a arribar a la cuina. Allà s'estava bé, La Sònia ens va dir que ens traguéssim els anoracs que ella ens faria xocolata. Em va estranyar que sortís de la cuina per preparar-la, però allà dins s'estava calent i no ens mullàvem. Era una cuina antiga. Algunes rajoles de la paret i del terra estaven trencades, no hi havia microones ni cap aparell modern, només fogons, una aigüera de marbre blanc, mobles de fusta i un forn negre molt gran que ocupava quasi tota l'habitació i que estava encès, ja que per un forat es veien flames. Hi havia una altra porta a part de la d'entrada, vaig pensar que potser seria un rebost com el que tenen els pares. Vam passar una estona esperant, sentint el soroll de la pluja contra la finestra i el foc cremant la llenya, però com la Sònia no tornava i en Hänsel va començar a dir que tenia gana vaig anar a buscar-la. Quan vaig sortir de la cuina vaig veure que al passadís hi havia un moble amb un telèfon. Vaig cridar-la, però ningú va respondre i vaig pensar que no li importaria que truqués als pares per avisar-los, perquè no patissin i ens vinguessin a recollir. Vaig despenjar el telèfon però no se sentia res, abans de poder deixar-lo a lloc vaig sentir un soroll a les escales del fons del passadís, darrere meu, em vaig espantar i en girar-me el vaig deixar caure. Era la Sònia. Venia molt de pressa cap a mi i portava alguna cosa a la mà dreta. Em va començar a cridar. «Què fas nena dolenta! A qui truques? Eh? A qui truques?». Em va agafar del braç i em va arrossegar cap a la cuina. En Hänsel ens mirava espantat. La dona va deixar damunt la taula el que havia anat a buscar al pis de dalt. Era una petita escultura de dos nens. S'assemblaven molt a en Hänsel i a mi. «Així m'ho pagueu? Així

m'ho pagueu?». No deixava de cridar, mentre em sacsejava sense deixar-me anar. En Hänsel plorava i plorava. «Has sigut una nena dolenta i t'has quedat sense xocolata!». Va obrir la porta del rebost, em va empènyer dins i va tancar la porta. Vaig cridar i donar cops amb les mans i els peus a la porta, però no la podia obrir, estava molt espantada, tancada a les fosques allà dins mentre sentia a la dona cridant a en Hänsel que com jo, plorava i plorava. «Seu a la taula i et faré xocolata. Seu! Sigues bon minyó i tot anirà bé. Si no fas res dolent com la meuca de la teva germana no passarà res. Seu!». A dins el rebost vaig veure un puntet de llum. Era el forat del pany. Vaig acostar-me i vaig veure en Hänsel assegut davant la taula de la cuina i al costat seu la Sònia agafant-lo per l'espatlla perquè no s'aixequés. «Si no t'estàs quiet, no podré fer-te la xocolata! Quiet! Nen del dimoni!». Veient que no li feia cas, la dona el va deixar anar i vaig veure com ell s'acostava i picava amb les manetes la porta del rebost. Li vaig dir que fugís, que marxés i trobés ajuda, però ell estava massa espantat i no m'escoltava. De fons sentia com la Sònia obria i regirava calaixos. «Marxa, Hänsel, marxa!». Però aviat la dona va tornar i el va fer seure a la taula un altre cop. «Ara t'estaràs quiet, marrec!». Vaig sentir que en Hänsel cridava que no, però no podia veure què li volia fer. Fins que la Sònia va aixecar un martell i vaig veure els claus llargs i oxidats que aguantava a la boca. Es va sentir un cop fort i en Hänsel va començar a cridar. Cada cop que ella picava, ell cridava i bramava més. «Ara l'altra maneta» va dir ella. Es va sentir un altre cop i en Hänsel va cridar més fort que mai. «Ara t'estaràs ben quiet, oi? Bon minyó». Durant una estona només vaig poder veure l'esquena d'en Hänsel que no deixava de gemegar i soroll de pots, mentre la dona preparava la xocolata. Quan la va tenir llesta se li va acostar amb un bol i una cullera i li va dir que obrís la boca. En Hänsel va cridar: «Crema! Crema molt!», però ella seguia donant-li cullerades i dient-li que empassés. «És bona, oi? Però... no l'escupis, no! Marrec de merda!» Vaig escoltar com el bol es trencava contra el terra i la Sònia maleïa. «Vailet

del diable, marrec de merda!». Va tornar a agafar el martell i fent una ganyota va pegar el cap d'en Hänsel amb el martell, un cop, i un altre, i un altre. Jo cridava i cridava i encara que vaig tancar els ulls no podia treure'm del cap com tot s'esquitxava de sang i se sentia un soroll com quan un dia a la mare li va caure una síndria a terra i es va rebentar.

—Serà millor que fem un descans —digué en Jaume Sègol mirant amb preocupació les llàgrimes que omplien les galtes de la Gretel i del seu pare, que agafava amb força la mà de la nena.

—No... m'estimo més acabar ara...

—Estàs segura?

—Sí, per favor...

—D'acord doncs.

—La porta del rebost es va obrir i la dona em va fer sortir. La taula, les parets i el terra de la cuina eren plens de sang. Quan vaig mirar cap en Hänsel vaig començar a vomitar. Ella reia i reia. «Et fa fàstic el teu germanet, meuca? Buida el pap, buida'l, però fes-ho ràpid que necessito que m'ajudis a netejar tot això. Primer de tot cal fer desaparèixer el cos del teu germanet, oi?». I va obrir la porta del forn. Ho vaig fer sense pensar, jo no li volia fer mal.

—Què vols dir, Gretel? Què vas fer?

—Jo no volia fer-ho.

—No passa res, bonica, aquella dona us va fer mal, és normal que et defenses sis. Què va passar, bufona?

—Quan estava d'esquena li vaig donar una empenta. Jo només volia fugir, però li vaig fer perdre l'equilibri, va relliscar amb la sang del terra i va caure cap endavant, dins del forn. Vaig tancar la porta abans que sortís i vaig tapar-me les orelles per no sentir els crits, xisclava molt, molt.

—Per què no ens vas dir que qui us havia fet mal estava morta, Gretel?

—No vull anar a la presó, no vull anar a la presó... —digué i s'abraçà al seu pare.

—No aniràs a la presó, els nens no aneu a la presó. Va ser un accident, Gretel, només et defensaves... Crec que per avui ja n'hi ha hagut prou... Serà millor que marxin cap a casa. Descansin... Demà caldrà que tornin per llegir i signar l'acta de declaració.

—Què li passarà a la nena? —li va preguntar el pare angoixat.

—Ara vostè no s'ha de preocupar per això. Demà ja en parlarem, no pateixi. Tot s'arreglarà.

En Jaume Sègol va acompanyar al pare i a la nena fins a la porta. Quan va tornar a la sala de declaracions li va demanar a la caporal que enviés un grup d'investigació a l'escenari del crim per prendre mostres del contingut del forn. Esgotat i sense poder treure's del cap l'expressió del pare mentre escoltava la bogeria que havien patit els seus fills, va deixar-se caure a la cadira que havia ocupat al llarg de la declaració de la nena. Se li posava la pell de gallina, i calfreds li recorrien tota l'esquena, només de pensar que una cosa semblant els hi hagués passat a les seves filles. Aleshores, va fixar-se en el llibre d'*El petit llenyataire* que la nena s'havia deixat oblidat a sobre la taula. Amb un somriure allargà la mà i l'agafà. L'endemà l'hi tornaria. El va obrir i va començar a passar pàgines sense parar gaire compte en el contingut, fins que la darrera il·lustració del llibre li glaçà el somriure als llavis. Amb mans tremoloses va llegir la pàgina anterior. «El petit Jack, el llenyataire valent, ja no hauria de preocupar-se pel bruixot malvat. Amb totes dues mans clavades a la taula no podria moure els braços per llençar-li cap més encanteri ni podria fer res per impedir que alliberés els seus pares i que fugissin tots tres junts cap a casa. El petit Jack es va jurar que, mai més, res ni ningú els separaria».

Sònia Ricart Xandri havia anat al telèfon del passadís per buscar a la guia els cognoms que li havien dit i trucar als pares dels nens, volia tranquil·litzar-los i avisar-los que els podien passar a buscar, que estaven bé, que no patissin; però el telèfon no donava cap senyal. «Deu ser la tempesta», es digué mentre tornava a la cuina on l'olla començava a escampar per tot arreu l'olor de xocolata desfeta.

Quan la dona va entrar, amb prou feines va aconseguir amagar un crit d'horror.

La nena estava dreta al bell mig de l'estança, tenia els ulls en blanc i li somreia de forma obscena, terrible. Amb la mà esquerra premia la mà dreta del seu germà sobre la taula i amb els dits índex i gros li aguantava a sobre un clau llarg i brut. A la mà dreta hi tenia un martell. «Però d'on has tret això, nena? Què fas?»

La Gretel descarregà el primer cop.

El clau travessà pell, carn i ossos i s'enfonsa a la fusta, ben endins.

Hänsel xisclava i la Sònia es llençà sobre aquell petit monstre per evitar que tornés a fer mal al seu germà. La Gretel la va esquivar amb facilitat i la colpejà amb el martell al front. La Sònia va perdre el món de vista per uns segons, es dugué la mà al cap i els ulls desenfocats se li ompliren d'un tel vermell. Atordida, es va mirar els dits tacats de la seva pròpia sang.

Sentí soroll al seu darrere.

En girar-se es trobà amb la porta oberta del forn. Quan volgué tornar a la posició inicial ja era massa tard. Havia caigut al parany. Les mans de la Gretel Holzfäller Albó, una nena de set anys, ja l'empenyien amb força sobrehumana cap a les flames.

Espècie en extinció

A la mitjana de l'autovia que recorre anant cap a la feina creixen gira-sols. Cada dia, l'Anna es pregunta com carai han anat a parar allà.

Si fossin unes poques flors aïllades, creuria que és cosa de l'atzar que unes llavors hagin fet sort en aquell tros de terra aspre, ple de pedres i rodejat d'asfalt i tanques metàl·liques. Però n'hi ha massa per donar tot el mèrit al vent. El seu nombre i distribució tampoc l'empenyen a creure que sigui cosa dels operaris que s'encarreguen de fer el manteniment de la via, desinfectant cunetes i desbrossant-les. Prou feina tenen per dedicar-se a plantar-los.

Com hauran anat a petar allà?, es pregunta cada cop que els veu, erectes, amb les seves grans corol·les de pètals grocs orientades al sol.

Amb el pas del temps, a la seva ment s'ha anat formant la imatge d'un home gran, un pagès retirat que camina encorbat i vesteix camisa blau cel, texans i espadenyes. Viu a una masia, a qualsevol de les que esquitxen els camps a ambdós costats de l'autovia. Ara que algun dels seus fills ja s'ha fet càrrec dels sembrats i del bestiar, ell pot prendre's un respir, i de bon matí surt amb els gossos a passejar. Una vegada i una altra, les seves passes el porten fins aquell límit negre que divideix la terra en dos. Aquell camí d'asfalt per on cada dia condueixen milers de persones cap a la feina i després de retorn a la seva llar. Ensuma l'aire carregat de diòxid de carboni i arronsa el nas. Mira els gossos i intenta recordar quants se li han mort atropellats allà, a quants ha trobat rebentats a la cuneta. Ells l'observen expectants, com pendents d'una directriu i algun, fins i tot, gemega. L'home gira cua i xiula perquè el segueixin.

L'endemà, abans de la passejada matinal, el vell surt sol de casa amb un saquet de llavors. Enfila cap a l'autovia i, quan no venen cotxer per cap dels dos carrils, creua tan de pressa com pot, jugant-se la vida de la manera més poca-solta, amb el cor desbocat per l'esforç i el perill, fins a passar totes dues cames per damunt la tanca i assolir la fràgil seguretat de la mitjana. Un cop allà, la recorre llençant llavors de gira-sol. Potser ho fa com a recordatori de tots els cans que van morir allà; potser només es tracta d'un intent infantil de perpetuar el color dels camps en aquella cicatriu grisosa.

Com de costum, la climatització té la temperatura massa baixa i fa fred a secretaria. Per molt que protestin sempre obtenen la mateixa resposta: està centralitzada a consergeria i no hi ha res a fer. Si pugem la temperatura, a la resta de l'edifici se'ns rosteixen.

Durant uns segons mira hipnotitzada el seu braç dret, amb tots els pèls de punta. Algun cop va llegir que és un múscul diminut, situat a cada fol·licle pilós, el responsable, en contreure's, d'aquella curiosa reacció cutània davant estímuls emocionals o fred.

S'imagina una dona grassa, amb davantal i els ruls posats, que surt al jardí de casa i mira al seu voltant disgustada. Crec que ja toca tallar la gespa, crida, amb l'esperança que el seu marit, probablement escarxofat al sofà llegint el diari, la senti. L'estampa la fa petar de riure. Mira al seu voltant per comprovar si algú l'ha vist fer-ho, però els pocs companys que, com ella, no agafaran vacances fins a setembre, tenen la mirada atrapada pels monitors dels seus ordinadors. Massa atrapada. Dedueix que qui no està comprovant el correu o llegint les notícies, estarà navegant per aquestes xarxes de Déu. Decideix seguir l'exemple i entra al seu correu personal. Una icona li indica que té onze correus nous. Tal com ja sospitava, la majoria dels missatges van directament a la paperera. Dels tres supervivents n'hi ha un que atrapa la seva atenció amb una sotragada. Ha de rellegir diverses vegades el remitent abans d'entendre que no s'ha equivocat. Ni pecadora69, ni reinadelanit_72, ni m1m0s1n. Un nom i dos cognoms: Àngel Vargas Aguilar. Però ha de ser un error. Les mans li tremolen, massa per poder teclejar o moure el ratolí amb precisió. Necessita un te, vint en realitat. Comprèn que, aquesta vegada, no és l'aire condicionat el responsable de la contracció dels seus músculs erectors. Agafa el moneder de la bossa i fuig cap al vestíbul. Ho fa amb tanta precipitació que fins i tot aconsegueix atrapar la mirada d'algun company somnolent. L'Àngel va morir fa sis anys.

Una mica més tranquil·la, després d'haver engolit dues valerianes de la màquina, torna al davant de la pantalla i llegeix l'assumpte del missatge: *L'Àngel et saluda des del passat amb holafutur.com*. Llegeix la data d'enviament i no entén res: *17 d'agost del 2001*. Sis anys i un dia enrere. Però aquest nom, holafutur.com, li sona d'alguna cosa... Ara ho recorda. Es tracta d'aquell web que permet als seus usuaris enviar correus a una data concreta del futur. Poden ser dies, mesos, anys o fins i tot dècades. Recorda haver-la visitat algun cop i haver llegit alguns dels missatges que els seus propietaris havien penjat

com a públics. N'hi havia en totes les llengües i de totes bandes del planeta. Gent que els adreçava a ells mateixos i altres que ho feien a terceres persones. Des de l'adolescent americà que el dia abans de la graduació espera que la festa hagi estat inoblidable el matí després, fins a dones i homes que desitgen a les seves parelles actuals un feliç aniversari de noces, cinc o fins i tot deu, anys més tard. Des del noi que es pregunta si, passats dos mesos, ja ha perdut els quilos de més que l'obsessionen a qui, des d'un any enrere, sorprenen els seus millors amics volent saber si encara surten amb aquella parella insuportable que, tot i no haver-ho dit mai, no els hi cau gens bé. Torna a llegir la data d'enviament del correu de l'Àngel i s'adona d'un detall que només li pot haver passat per alt per culpa dels nervis. L'Àngel li havia escrit aquell correu el dia de la seva mort, només poques hores abans del fatídic accident. Si seguia així, els seus músculs erectors acabarien estressats.

Caminant lentament sobre sorra mullada, de retorn al banc del passeig on ens van pispar la roba, decideixes tornar. Ara les ones grises s'esberlen contra el dic, i t'esquitxen d'escuma i d'olor a mar. El cel, plomís, en lloc d'ampliar l'horitzó l'acota, com si fos un tros de ciment gegantí que es recolza sobre les teulades de les cases i la sorra de la platja. La mateixa sorra gruixuda plena de còdols que et van ferir els peus la nit que ens vam banyar despullats anys enrere. De debò? Resulta increïble. Haver de venir fins aquest poblet anglès perdut de la mà de Déu per conèixer algú que viu a quatre carrers de casa meva. Jo vivia amb una família d'intercanvi treballant d'*au pair* i estudiava anglès. Tu estaves de vacances. Em dic Àngel. Jo soc l'Anna. I aleshores vas somriure. Aquella va ser la primera vegada que vaig veure el teu somris. El teu somriure net, alegre, que els ulls verds, a l'aguait rere alguns manyocs de cabell negre, dotaven d'un aire de llop. Així et recordo: caminant amb calma pel moll, amb les mans a les butxaques dels texans

estripats i l'esquena una mica corbada, com si carreguessis amb un pes més feixuc de què n'eres capaç. De tant en tant miraves cap al mar, en silenci, a vegades, poques, em miraves a mi. Mai hauria imaginat que es podia tenir gelosia de les onades.

Et recordo tal com eres el dia que ens vam conèixer. I suposo que una escena semblant es va repetir anys després, quan vas marxar. Necessito pensar, vas dir. M'avergonyeix l'absurda tirallonga de preguntes de dona despitada que vaig vomitar, desesperada, com si seguis el guió d'un fulletó. N'hi ha una altra? On vas? Ja no m'estimes, oi? No és això, vas dir, necessito pensar. És pel nen? Si tant odies ser pare, estic disposada a perdre'l. Encara no em puc creure que arribés a pronunciar aquestes paraules. Recordo la tristor infinita del teu esguard. Demà marxo, torno al lloc on ens vam conèixer, vas dir. Vas ser-hi una setmana. Una setmana sense saber res de tu. I cada dia jo t'imaginava passejant pel moll, a la bora del mar, sota el cel gris que sempre amenaçava tempesta, encara que el molt covard gairebé mai s'atrevia a explotar. No sé ben bé el perquè, tot i que sempre he estat convençuda que va ser així, caminant al costat del mar, quan vas decidir tornar. Vas morir dues setmanes després, però abans vam passar els millors catorze dies de la nostra vida plegats.

Sento com unes mans fermes em sostenen i m'ajuden a no desplomar-me. Més enllà del vel que els tranquil·litzants han teixit al meu voltant, veig el rostre malferit d'en Josep Ramon, el teu germà. També hi són els meus pares i altres familiars que amb prou feines conec. Tots ocupem els primers seients de l'església on s'oficia el teu funeral. Tranquil·la, em xiuxiueja en Josep Ramon. I només ara comprenc que estic plorant. És estrany com es superposen els records. A vegades confonc aquesta escena amb una altra semblant, però molt diferent. Tres anys després de la primera. També soc a una església, també hi ha llàgrimes al meu rostre; el teu germà també és al meu costat i alguns familiars seuen a

les primeres banquetes. En Josep Ramon mormola: «tranquil·la» i somriu suaument mentre em posa una aliança.

Cent mil cops he mirat d'entendre com vaig deixar que aquella conversa se m'anés tant de les mans. Com vaig poder portar-la tan malament. Estic embarassada, et vaig dir amb les teves mans entre les meves. Aleshores vas entendre el perquè de les espelmes, del cava i de les trufes amb nata. Et vas quedar mut, la teva cara convertida en el desconcert personificat. Però, si no tinc ni feina, va ser l'única cosa que vas aconseguir tartamudejar després de molts segons. Et vaig somriure i et vaig dir que amb el meu sou ja faríem, i que en qualsevol cas encara tenies nou mesos per trobar alguna cosa. No et capfiquis, tot sortirà bé, ens estimem, tenim aquest pis, no li mancarà de res, ja ho veuràs. No ho entens, vas replicar fent que no amb el cap, no és tan senzill. Vaig somriure de nou. Fins aquell moment els teus temors em semblaven entendridors. És normal que estiguis atordit, jo mateixa encara no m'ho acabo de creure. No podem tenir-lo, vas dir. Als teus ulls ballava una barreja desconcertant de temor i determinació. Com? Has d'avortar. Allò no va sonar a consell, a opinió ni a súplica. Suposo que jo també hi tinc alguna cosa a dir, oi? Merda, vas escopir. Et vas aixecar i vas començar a recórrer l'estança d'una banda a l'altra com un animal engabiat. Sabia que el més fàcil seria deixar-me endur i enfurismar-me, també sabia que era el pitjor que podia fer tal com estaven les coses. Estaves aterrit, resultava evident, fos el que fos que t'havia empès a dir allò no era ni l'egoisme ni res pitjor. Em vaig acostar i et vaig recolzar una mà a l'espatlla. No vaig tenir temps de pronunciar cap paraula tranquil·litzadora. Tot va anar massa de pressa. Em vas retirar la mà bruscament, escopint un «deixa'm» que va sonar com un rugit i vas desaparèixer. Només el soroll de la porta del carrer em va ajudar a entendre que t'havia anat, tot i no recordar haver-te vist creuar el menjador o sortir d'ell. Un dolor intens a la mà dreta va reclamar la meva atenció. La vaig mirar desconcertada, com si no fos meva. Quatre solcs

sanguinolents em creuaven el dors. Dos dies després m'anunciaves que marxaves, que necessitaves pensar, que tornaves al lloc on ens vam conèixer.

A les vuit tanca la biblioteca, però a en Josep Ramon encara li queda una altra hora de feina a porta tancada. Qualsevol altre se sentiria incòmode amb la idea de quedar-se sol a un lloc com aquell, però ell troba un plaer indescriptible en aquella solitud tancada; en l'estrany ambient que el rodeja quan la seva única companyia són les altes parets del vell edifici plenes de lleixes i els milers de llibres que les omplen. Molta gent patiria, intranquils i delerosos que acabessin aquells seixanta minuts d'aïllament forçós, ell, en canvi, en lloc de romandre rere el taulell de préstec, s'estima més avançar feina a l'hemeroteca, a l'ala nova de les instal·lacions, la més recòndita i allunyada de la sortida. D'aquesta manera, quan arriba l'hora de plegar i va tancant les llums al seu pas, ha de recórrer llargs trams de sales en penombra sota l'esmoreïda claror del capvespre que s'escola pels finestrals. Qualsevol altre, en la seva situació, miraria temorós a totes bandes, sobretot cap a aquells racons foscos entre prestatgeries o sota les taules, amagatalls perfectes per a totes aquelles criatures que esperen arrupides a l'aguait de víctimes per arrossegat als seus caus. En Josep Ramon se'n riuria d'aquestes ocurrències. Ell recorre l'interior de la biblioteca amb pas decidit, però tranquil, sense pressa, sense preocupar-se de res més que tot quedi en ordre. No és pas que tingui una ment especialment racional que l'ajudi a tallar de soca-rel qualsevol temor visceral, de fet, ell coneix millor que ningú les espècies que habiten d'amagat el nostre món. Però sap del cert que ni es tanquen a biblioteques ni es materialitzen dins l'obscuritat apareixent del no-res. Ell sap que existeixen éssers la visió dels quals convertiria qualsevol rostre humà en una màscara d'horror, però també sap que aquestes criatures, lluny d'habitar llocs impossibles, viuen entre nosaltres, i ho fan regides per les mateixes lleis físiques que

afecten els humans. No és que en Josep Ramon hagi tingut accés a un saber hermètic només a l'abast d'un grup d'escollits; tampoc ha descobert llibres herètics que el pas dels segles ha sumit en l'oblit. Si en Josep Ramon sap de l'existència d'aquests éssers, és perquè ell és un d'ells. Des de la mort del seu germà, probablement el darrer que en queda.

L'Àngel. El seu germà petit. El seu estimat germà. Dubta molt que mai pugui tornar a estimar ningú com l'estimava a ell. Ni tan sols als seus fills, si és que mai n'arribava a tenir. S'ha d'apreciar molt algú per perdonar-li que t'intenti matar, i tot i que li va costar molt de temps, ell havia acabat fent-ho. Encara el trobava a faltar, de fet, hauria donat qualsevol cosa per poder tenir-lo de tornada, però sabia que la seva ànima mai trobaria la pau en vida. No, no podien ser més diferents. Ell sempre havia sabut quin era el seu lloc i paper en aquest món, l'Àngel mai va ser capaç d'assimilar-los. Va passar-se la vida acotant el cap davant d'aquella espècie inferior, mirant de passar desapercebut entre ells, comportant-se com si fos un més. No era que repudiés als seus, senzillament era incapaç de conviure amb el fet de ser diferent.

La darrera vegada que el va veure mostrar el seu veritable rostre va ser molt temps enrere, quan eren canalla i la corretja de la civilització i educació humanes encara no cenyia amb prou força els seus colls.

Era diumenge. Ell tenia vuit anys i l'Àngel sis. Havien anat amb la seva mare a una d'aquelles excursions familiars que organitzaven els capellans de la seva escola per estrènyer els vincles d'unió dins la comunitat educativa. En Josep Ramon les odiava. Li agradaven les curses de sacs, la truita de patata freda, els llibrets de llom i la llibertat relativa que oferia una diada com aquella a algú de la seva edat, però les detestava de la mateixa manera que avorria qualsevol acte que reunís públicament a tota la família. No només perquè convertien a la seva mare, a l'Àngel i a ell mateix en objectius de mirades compassives, sinó perquè li recordaven que gairebé no conservava records del pare. Es

deia Àngel, com el seu germà, i havia mort massa jove perquè en tingués. El seu germà petit ni tan sols l'havia arribat a conèixer.

Després de missa, a l'ermita, la seva mare i les altres dones ho preparaven tot per menjar, mentre la mainada i els pares jugaven a futbol. Ell i el seu germà es van estimar més explorar els voltants amb en Manel, el fill dels veïns que era company de classe d'en Josep Ramon. Vigila el teu germà. No us allunyeu gaire que aviat menjarem. Portes l'inhalador? En Manel era un bon noi, una mica tímid i reservat per culpa de l'asma i la sobreprotecció paterna que li prohibia practicar cap esport. Quan van passar a la bora del camp de futbol va dirigir una trista mirada plena d'enveja cap als nois que corrien amb els seus pares. Una enveja semblant reflectien els ulls de l'Àngel i en Josep Ramon, encara que per motius diferents.

Tots tres van endinsar-se al pinar que rodejava l'ermita i els terrenys adjacents. El sòl ascendia lleument al començament, esquitxat aquí i allà per matolls i algun arbre, que van anar augmentant en nombre i gruix a mesura que el vessant es tornava més pronunciat. Pocs minuts després en Manel ja respirava amb dificultat. Aviat va aturar-se per recuperar l'alè i cercar ansiós el seu inhalador. Tots dos germans el van mirar amb aquella barreja de curiositat i repulsa que els inspirava el ritual. De cop, l'Àngel va fer una cosa que va sorprendre en Josep Ramon. Amb un sol moviment, ràpid i precís, va prendre la medicina a en Manel, qui durant alguns segons va ser incapaç de fer res més que mirar atordit les seves mans buides. Què fas? Dona'm això, Àngel, ho necessito! No ho necessites! Torna-l'hi, Àngel! No ho necessita! Dona-l'hi, no em facis empenyar! Saps perfectament què diu la mama. Àngel, calla! Dona-m'ho! M'ofego! No t'ofegues! Els teus pares t'ho fan creure perquè et protegeixen massa! La respiració del nen es tornava més sorollosa a mesura que augmentava el seu nerviosisme. Dona-l'hi ja, Àngel, li ordenava inútilment en Josep Ramon mentre mirava de recuperar l'inhalador. Al cap de pocs segons, en Manel

va caure de genolls i es va endur les mans al coll. La seva respiració havia quedat reduïda a un xiulet intermitent i els ulls desorbitats els miraven suplicants. Àngel, si us plau! Dona-l'hi! No! Àngel! Els crits d'en Josep Ramon van sonar cada cop més estranys fins a esdevenir un bram incompreensible. Un rugit que va trobar la rèplica en el seu germà. Els ulls trasbalsats del nen asmàtic no podien creure el que veien. Les ungles dels germans eren ara urpes que s'esquinçaven la roba, i els seus rostres s'havien deformat fins a tenir un petit musell que deixava lloc als pronunciats ullals que entre salivera llençaven dentades a l'aire.

Aterrit, arrossegat pel pànic més desesperat, en Manel va aconseguir aixecar-se del terra i, al ritme que la seva respiració entretallada li permetia, va mirar de fugir d'allà: trontollant i cercant el suport dels arbres. Per damunt de la bramadissa i l'estrèpit de la baralla, en Josep Ramon va entendre clarament les paraules del seu germà prenent forma dins del seu cap. En Manel marxa! Ho explicarà tot!

Havien comès un error, un estúpid error. S'havien exposat de la manera més absurda i només ara, quan en prenien consciència i la realitat s'imposava a la ràbia, va sobrevenir la histèria. El terror a què tothom descobrís el seu secret i a les conseqüències que allò podia comportar. Un adult hauria entès que ningú creuria a en Manel, per molt que insistís a explicar el que havia vist; però ells no eren adults, eren dos cadells, dos cadells aterrits per la idea d'acabar escorxats penjant d'un ganxo.

En breus segons la baralla havia acabat i s'havia iniciat la cacera. El trot insegur d'en Manel no va tenir cap possibilitat davant l'endiablada velocitat dels seus perseguidors.

L'Àngel va ser el primer a atrapar-lo. Va enfonsar els ullals al panxell de la cama dreta de la seva presa per aturar-lo. La figura escanyolida d'en Manel va caure cridant de dolor, retorçant-se inútilment mirant d'arribar amb les mans allà on les dents estripaven la carn. Quan el segon perseguidor se li va abalançar a sobre, es va cobrir el rostre, negat

de llàgrimes. Els gemecs s'intercalaven amb crits d'auxili adreçats a la seva mare. Per un moment va aconseguir agafar un roc i per ben poc no va aconseguir estavellar-la contra el cap d'en Josep Ramon. Va anar de mil·límetres. Potser abatre a una de les bèsties li hauria brindat una possibilitat de salvació, però havia errat el tir. Ara, poca cosa podia fer ja, tret d'estremir-se sota cada queixalada i udolar de dolor. Mossegada a mossegada, el nen no va trigar a quedar-se sense forces, exhaurit. Aviat, ja gairebé no es movia i la sang de les ferides xopava les restes dels pantalons curts i la samarreta de ratlles. Els crits punyents eren ara un mormol planyívol; els ulls vidriosos els miraven sense veure'ls. L'Àngel i ell mateix l'examinaven esgotats, excitats i al mateix temps aterrits, espantats pel que acabaven de fer. Va ser en Josep Ramon, qui, finalment, apiadant-se del seu amic i company de classe, li va queixalar la tràquea, posant fi a l'horrible patiment.

Tot allò que vingué després encara va ser pitjor. L'hora de donar explicacions. Malgrat el cansament i l'estat de nervis, van haver de repetir una vegada i una altra què havia passat, entre crits d'horror i plors desconsolats de pares i nens. Mai oblidaria el pànic que dominava els ulls del seu germà mentre ell encadenava una mentida rere l'altra. Als seus peus, la mare d'en Manel s'abraçava trastocada a les restes sanguinolentes del seu fill. Una gossada salvatge ha aparegut del no-res. Nosaltres hem aconseguit enfilarnos a un arbre, de ben poc, però en Manel no ha tingut tanta sort. No, no sé cap a on han anat, s'han esfumat. Un home va preguntar a la seva mare si estaven vacunats de la ràbia, el mateix que portava l'Àngel en braços i el ficava al seu cotxe. Cal portar-los a l'hospital. Alguna d'aquestes mossegades necessita punts. Abans de seguir al seu germà a l'interior del vehicle, els ulls d'en Josep Ramon es van creuar amb els de la seva mare. No va caler dir res perquè entengués que era l'única dels presents que intuïa allò que realment havia succeït, però ella mai va fer cap comentari al respecte.

L'Àngel hauria sigut cent vegades millor caçador que ell. Tenia l'instint, la velocitat i era molt més valent i agressiu. Però des d'aquell incident, el seu germà mai va tornar a ser ell mateix. Una tènue melancolia va envair la seva sorollosa personalitat, instal·lant-se al seu ànim i convertint-lo en un nen nou: callat, esquiú, esquerp. Al començament, ni professors, ni amics, ni la seva mare ni en Josep Ramon van saber ben bé què estava passant. Tothom va pensar que era una seqüela transitòria de l'atac dels gossos i que amb el pas dels dies recuperaria el seu esperit despert i jovial. Tanmateix, això mai va arribar a succeir. El que va passar és que la gent es va acostumar al nou Àngel, fins que van oblidar l'original, el que sempre reia i mai parava quiet, i van donar per bo aquest que ara s'arrossegava fugisser pels corredors de l'escola i els racons del pati. Aquell Àngel que ja només recordaven la seva mare i el seu germà mai va tornar, va caure mort al costat d'en Manel, al terra del pinar.

Les llàgrimes li enterboleixen la mirada i converteixen les lletres del correu electrònic en taques borroses que no signifiquen res. Per un segon, gairebé cedeix a l'impuls d'eixugar el molest baf que cobreix el seu monitor. Baf causat pel fred que regna dins d'aquell iglú gegantí de blanques parets brillants per la humitat. Fred que arrenca bafarades dels seus llavis tremolosos i dels seus companys, tots ells abrigats amb pells d'animals. Algú ha tingut la idea de fer un forat circular a terra per poder pescar. Fora, en un paisatge gelat d'edificis, fanals i cotxes immòbils, udola el gèlid torb que fa dansar la neu al ritme d'erràtics remolins. Cau amb tanta quantitat que no aconsegueix veure la façana del banc que hi ha al davant. Es moca, s'eixuga les llàgrimes. A poc a poc, torna a la realitat. Comprova que ningú s'ha adonat que està plorant i se submergeix en el darrer correu que l'Àngel li podrà escriure.

T'estimo, Anna.

Sí, ja sé que això s'acostuma a escriure al final, però després de sis anys, què vols?

Em moria de ganes de tornar-t'ho a dir.

Mai rebré cap resposta a aquest correu, així que hauré d'eludir la temptació de preguntar-te coses. Com estàs?, o què fa el nostre fill? Ho veus? Ja estava a punt de preguntar-te com es diu i si és nen o nena. Com si poguessis contestar-me. Què hi farem. Soc curiós per naturalesa.

Suposo que haver rebut aquest correu electrònic, t'ha estat fusta perquè conservis aquest compte després de tants anys, t'haurà suposat un bon trasbals. Abans de res, permet que em disculpi. Em dono per satisfet si no has cedit a l'impuls d'esborrar-lo a l'instant, pensant que es tractava d'una broma de mal gust i avui, 17 d'agost del 2007, realment estàs llegint aquestes línies que t'escric des de sis anys i un dia enrere.

Per què sis anys i un dia? Ja saps que poc m'agraden els números rodons, ni que tota la meua vida giri al voltant d'hores en punt i quarts, siguin dos o tres, ni posar el despertador seguint el mateix impuls. Suposo que cinc anys és temps suficient per esmortir el dolor, per profund que sigui, i fins i tot per fer-lo desaparèixer. Així que un de propina.

Tinc moltes coses per explicar-te, coses que mereixes saber, coses que no et vaig poder dir en el seu moment, perquè ni les hauries entès ni potser suportat saber-les. Estic convençut que el pas del temps haurà fet que això sigui ara possible. De la mateixa manera, a mesura que el nostre fill haurà anat creixent, haurà començat a fer-se preguntes i a plantejar-les a tu també. Suposo que té dret a saber qui va ser el seu pare i què li va passar. Espero que aquest missatge t'ajudi a donar-li resposta a alguna d'elles. D'altres, encara haurà d'esperar a obtenir-les. En un arxiu adjunt tens un document amb tota la informació que he pogut recopilar al llarg de tot aquest temps, dades pràctiques

que li poden ser molt útils. T'agrairia que el conservessis perquè el dia de demà pugui llegir-lo. Et ben asseguro que tant el meu germà com jo haguéssim donat qualsevol cosa perquè el nostre pare ens hagués deixat alguna mena de guia o d'explicació com aquesta, que ens hagués ajudat a comprendre, en lloc d'haver de descobrir per nosaltres mateixos, de manera maldestra i cometent terribles errades, qui érem realment. Si haguéssim sabut com afrontar la situació ara tot seria diferent, potser no hauríem perdut la vida.

No pot seguir llegint. El plor la sacseja i els sanglots no trigaran a cridar l'atenció d'algun company. Les llàgrimes li tornen a negar els ulls negres dificultant-li la lectura d'unes paraules el significat de les quals cada cop entén menys. Què volia dir amb descobrir qui eren realment i per què parlava com si en Josep Ramon també fos mort? Agafa la bossa i fuig cap al lavabo. Tanca la porta amb el pestell, recolza l'esquena a la paret i plora fins a tenir prou. Després, s'acosta al mirall per recompondre la destrossa. Res greu. Gairebé no du maquillatge i els ulls irritats són els únics vestigis de la tempesta. Roman amb una mà a cada banda de la pica de resina negra, guaitant el seu reflex sense veure's. Això està resultant molt més dolorós del que havia imaginat. L'Àngel s'havia equivocat estrepitosament en el càlcul del temps que necessitaria per superar el dolor de la seva pèrdua. Però no era gens estrany. Era evident que el present que li imaginava sis anys enrere poca cosa tenia a veure amb el que estava vivint.

Recorda el passadís d'urgències de l'hospital atapeït de lliteres amb ferits somicant i de metges i infermeres anant d'una banda a l'altra. Recorda la cara nafrada d'en Josep Ramon i sent la tensió de la seva sogra i els seus pares al seu clatell. Jo he aconseguit saltar a temps, però ell ha quedat atrapat dins del cotxe. L'Àngel és mort, Anna. El seu cap va fer zàping. Abans que ser espectadora d'aquella realitat preferia els anuncis de la inconsciència. De tornada, jeia en un llit d'hospital, tenia una sonda al braç esquerre que

li subministrava amb parsimònia algun sedant. Els rostres que van acollir el seu despertar amb somriures de commiseració li van fer presagiar el pitjor. Estava feta pols, com si una manada d'elefants li haguessin ballat un *sirtaki* a sobre. Mai hauria imaginat que un desmai podia deixar-la en aquell estat i, en realitat, no ho havia fet. Ho sento molt, Anna, has perdut el bebè. Entre llàgrimes va aconseguir preguntar si havia estat provocat pel desmai o pel disgust de la mort de l'Àngel, però el metge li va respondre que no, que havia sigut un avortament natural a causa de malformacions cromosòmiques que hagués acabat succeint en qualsevol altra mena de circumstàncies. Mentalment es va dir que, per desgràcia, el seu havia succeït en les pitjors possibles.

No hi havia cap fill de qui saber el nom o el sexe. Va morir abans de néixer, tot i que, evidentment, l'Àngel no podia saber-ho quan va escriure aquell correu. El que sí que semblava tenir molt present era la seva pròpia mort, de fet, el missatge sencer era una carta de comiat. Tot semblava indicar que l'accident fortuït només va ser-ho en aparença, i el que encara resultava més inquietant, també donava per feta la mort del seu germà, del seu actual marit. D'aquell qui, segons el seu propi testimoni, havia aconseguit escapar del mateix destí que l'Àngel per ben poc.

Ja recuperada, i ansiosa per trobar alguna resposta a la resta del correu electrònic, surt del bany i torna a la seva taula.

No cal que pateixis. El nostre fill no és cap monstre. De fet, és pràcticament humà. Els nostres trets biològics diferencials van començar a desaparèixer en el mateix moment que la nostra sang es va barrejar per primera vegada amb la vostra, i pots creure'm si et dic que això va passar per primera vegada ja fa molts segles, quan el món era joves i el nostre propi cicle evolutiu res havia d'envejar al dels humans. Va ser molt de temps abans que les vostres fàbriques comencessin a treure fum i us explotéssiu els uns als

altres en nom del capital. La manca de femelles va propiciar el mestissatge i quan vam ser conscients que en la hibridació sempre era la nostra herència genètica la que sortia perdent, ja era massa tard perquè ens poguéssim poder permetre el luxe d'escollir. No, no m'estic inventant res de tot això. Només són fragments que recordo haver llegit a El Llibre de Wut. Poder accedir a les seves revelacions van ser el verdader motiu del meu viatge a Anglaterra. A les lleixes de la biblioteca del poble costaner on ens vam conèixer es troba una de les poques còpies que es conserven del nostre llibre sagrat. El volum que conté l'escrit més antic que ha perviscut, al llarg dels segles, de la meua espècie. Tot i que els vostres erudits consideren que les ratlles que omplen les seves pàgines només són els deliris d'una ment malalta, tenen un valor incalculable per als nostres.

Som fills de Sigmund i Signi, de l'estirp dels Volsunghi. De la seva relació incestuosa va néixer, al principi dels temps, Sinftjotli. Diuen que quan Signi va morir, pare i fill van ser repudiats, i en la seva fugida van trobar, a les profunditats del bosc, un refugi habitat per dos nobles sobre els quals havia caigut una terrible maledicció. Ignorant del perill van acceptar les pells de llop i els anells d'or que els dos estranys els hi oferien, sense qüestionar la motivació que s'amagava darrere de tan generós present. Des d'aquell moment va caure sobre d'ells la maledicció de la bèstia. Les seves primeres víctimes van ser aquells que els havien condemnat en el seu anhel d'alliberar-se. Després vindrien tots els seus perseguidors. Però conscients que, tard o d'hora, moririen a menys que aconseguissin camuflar la fam que els posseïa, pare i fill van aprendre a dissimular la seva nova condició, i es van esposar amb femelles humanes, perquè, generació a generació, l'estigma que perseguia als seus descendents quedés camuflat entre l'espècie inferior que els dominava. Malauradament, la barreja aviat es va revelar d'una gran complexitat, doncs eren molt poques les vegades que la sement de l'estirp aconseguia fecundar a la femella humana. De fet, resulta gairebé miraculós que els meus pares

arribessin a engendrar dos fills. Tot sembla indicar que, amb tota probabilitat, una part de l'herència genètica de la meva mare també prové dels fills de Signi.

Pensaràs que per explicar-te una llegenda no calia que tornés de la boira del passat i tindràs raó, però convindrà amb mi que la gènesi que faula El Llibre de Wut és tan poc plausible com la que proclama que el mascle va néixer del fang i la femella d'una de les seves costelles. Suposo que el nostre fill té dret a conèixer ambdues històries, després de tot, totes dues conformen la seva pròpia natura.

Creu-me si et dic que la meva decisió de desaparèixer és el millor que us pot passar. Cada cop em resulta més difícil reprimir els meus instints. El meu germà els allibera cada diumenge que surt a caçar, i no sempre contra animals. Si arrossego amb mi cap al més enllà, a l'altre depredador que pul·lula al vostre voltant, podré marxar amb el convenciment que us he alliberat de les vostres pitjors amenaces, i que us espera una vida molt millor que la que patíreu si forméssim part d'ella.

Ajuda al nostre fill a aprendre a conviure amb la seva dualitat i a fer-ho d'acord amb les regles del món que ens ha tocat viure. Mai ha de deixar que la ràbia el domini. És cert que jo he fracassat, però no he estat tant lluny d'aconseguir-ho i, estic segur, la teva herència genètica marcarà la diferència. Si controla la bèstia, si l'ensinistra, si aconsegueix que formi part d'ell en lloc de repudiar-la com un convidat indesitjat, serà capaç de fer coses que cap altre humà ni tan sols somiaria. No obstant això, ensenya-li a ser discret, a no exhibir-se, la nostra existència és desconeguda per a la majoria, però cal que sigui conscient que hi ha humans que ens persegueixen i ens eliminen com si fóssim una plaga. Al llarg dels darrers anys, han aparegut organitzacions de caçadors que es dediquen a exterminar-nos. Que no els subestimi pel fet que siguin objecte de burla per bona part de la societat. Són poc nombrosos, però molt perillosos, i estan duent a

terme la seva tasca de manera tan curosa i tossuda que han aconseguit que la nostra extinció natural s'acceleri com no et pots figurar.

Anna, espero que siguis feliç i que hagi trobat algú que mereixi ser al teu costat. Pensa en mi alguna vegada, amor meu, perquè, com deia aquella cançó que t'agradava tant, soc una espècie en extinció.

Després de tot, el darrer missatge de l'únic home que havia estimat, planteja més dubtes que respostes ofereix, i les poques revelacions que descobreix no la sorprenen tant com seria d'esperar. D'alguna manera, en el seu interior, sempre ha sabut que l'Àngel i en Josep Ramon eren diferents de la resta. No sabia concretar-ho en comportaments ni en situacions, però ja feia temps que havia percebut aquesta sensació tot i no ser-ne conscient del tot. En part, va ser per això que havia acabat casant-se amb en Josep Ramon, perquè la feia sentir més a prop de l'Àngel. Ella sempre ho havia atribuït a què fossin germans, però ara sabia que hi havia elements molt més profunds i complexos. El que més la fastiguejava de tot allò era descobrir que l'Àngel s'havia suïcidat. Se li removia l'estómac cada cop que pensava en els mesos d'angoixa que van seguir a la seva mort i a la del seu fill. Quants cops s'havia preguntat, desesperada, i sense sentir cap mena de remordiment, com podia haver tingut tanta mala sort, per què li havia d'haver passat a ell, per què el destí fatal no podia haver triat matar el germà gran en lloc seu. I ara entén que no hi havia respostes, ja que les preguntes que es formulava, i que tant l'havien torturat en el passat, no eren les correctes, de fet, comença a pensar que s'estimaria més no haver sabut mai la veritat. Ell estava convençut que ho havia fet pel seu bé, i ella vol creure en les seves intencions, però des del seu punt de vista, el que l'Àngel havia fet era abandonar-la a la seva pròpia sort.

El seu matrimoni amb en Josep Ramon mai havia tingut cap sentit. Les coses que es fan sense un bon motiu no en solen tenir. Què la va portar a acceptar la seva proposta? La seva paciència i ajuda al llarg de tot el calvari que va seguir a l'accident? Els gests causals, l'expressió del seu rostre quan no se sentia observat i que tant la feien pensar en l'Àngel? Li costa recordar-ho ara. Només sap que quan va acceptar, ho va fer amb ple convenciment. Casar-se amb en Josep Ramon, li va semblar, aleshores, el més adient. L'element que podia fer que tot tornés a encaixar i que la seva vida, reduïda a runa, tornés a cobrar alguna mena de sentit. El que mai va acabar d'entendre van ser els seus motius. A jutjar per la fredor del seu tracte, sempre correcte i afable, però distant, no semblava el típic germà que havia estimat en secret la seva cunyada i a qui el destí finalment recompensava la paciència convertint els seus desigs en realitat. No, d'alguna manera tot apuntava cap a alguna cosa més racional, a una motivació més pragmàtica. Potser, l'Àngel, sense saber-ho, li estava donant la resposta dins del seu missatge des del passat. Potser tot es reduïa a una simple qüestió de perpetuació de l'espècie. Si els resultava tan complicat procrear, el simple fet que ella ja hagués quedat prenyada una vegada d'un dels seus, tot i que l'havia perdut, la situava en una posició preferent respecte a la resta de candidates potencials. Però, malgrat que havien parlat molts cops de tenir fills, en Josep Ramon mai s'havia mostrat especialment interessat ni insistent amb el tema. No, decididament, aquell no podia ser el motiu que l'havia empès a casar-se amb ella. De cop ho veu tot clar. Com ha pogut ser tan cega? De fet, els motius d'ell no distaven gaire dels seus. En Josep Ramon l'estimava, a la seva manera, perquè el feia sentir més a prop del seu germà. Quan menys t'ho esperes pots descobrir que la teva vida s'assembla molt poc a la que creies viure.

S'eixuga les llàgrimes un cop més. A la muntanya russa que és el seu estat d'ànim, la tristor ha deixat pas a la determinació. Recull les seves coses, obre una incidència amb

Recursos Humans argumentant una falsa indisposició i després d'informar a alguns companys que no es troba bé, surt del centre. Se li ha girat feina per aquesta tarda.

En Josep Ramon marca el codi d'activació de l'alarma, tanca la porta principal de la biblioteca i deixa el xiulet del compte enrere atrapat a l'interior. Gira cua i encara la placeta rodejada per bancs i palmeres sota la llum somorta d'un parell de fanals a la qual anomenen, eufemísticament, campus. Més enllà del mur de la tanca de totxanes vermelles s'escolta el soroll del trànsit que circula al voltant de la Plaça Imperial, amb els seus ànecs, sota l'atenta mirada del rellotge que presideix la façana de l'edifici més alt del perímetre.

Aspira profundament i tanca els ulls. Espera. Espera. Espera un minut sencer. Després els torna a obrir. Res. Va haver-hi un temps en què les veus el van arribar a aclaparar. Ara, en canvi, donaria qualsevol cosa per poder escoltar de nou la crida d'un congènere, Com quan era nen i passejant per qualsevol carrer les veus acudien en tropell. A vegades eren frases sense sentit, d'altre eren massa dèbils perquè resultessin intel·ligibles. En algunes ocasions, ben poques, fins i tot havia arribat a veure el seu propietari. Normalment eren simples salutacions, reflex de l'alegria de constatar la presència d'un altre descendent de l'estirp dels Volsunghi, però a vegades havia arribat a mantenir autèntics diàlegs mentals amb el seu interlocutor. La seva tendra edat li brindava les simpaties dels adults i el feien objecte de tota mena de consells. Gràcies en aquests havia après la majoria de coses que sabia sobre ell i els seus, també, d'aquesta manera, havia anat obtenint informació valuosa, com per exemple, a quins metges podia anar sense por a ser descobert i, quan aquests van anar desapareixent, quines proves havia d'evitar de totes, totes i com falsejar resultats. També va aprendre quins eren els millors llocs per anar de caça o quins locals nocturns freqüentaven els de la seva espècie. Però, a poc a poc, amb el pas dels anys, les veus van anar emmudint. Cada vegada resultava més estrany detectar una altra

presència, o ser interpel·lat i iniciar un diàleg mental. I si al començament eren dies els que arribaven a passar entre una trobada i una altra, aviat es van espaiar fins a esdevenir setmanes senceres de silenci i després mesos.

Mentre ensuma l'aire nocturn i escolta com una brisa suau gronxa les fulles i es barreja amb les veus i el soroll de trànsit, intenta recordar, sense aconseguir-ho, quan va ser la darrera vegada. Anys enrere. Molt abans de la mort de l'Àngel. Molt abans de casar-se amb l'Anna. Vuit, potser nou. Li semblen una eternitat. Se sent tan sol. El troba tant a faltar. Hi ha vegades que es penedeix de no haver-se quedat dins d'aquell vehicle i haver-se estimbat amb el seu germà.

Moriria sense que es fes realitat un dels seus més grans anhels: anar de cacera amb l'Àngel. Res es podia comparar a l'experiència de la caça. A córrer fins a quedar exhaust, sentint la gespa fregant-te el costat i la terra sota els peus, sense por, sense haver d'amagar-se de res ni ningú, sense por a mostrar el seu veritable jo. Com li hauria agradat poder compartir amb ell aquella gloriosa sensació d'alliberament, de poder, de plenitud. Aquella xutada d'adrenalina. Si tan sols per una vegada, per una sola vegada, l'Àngel s'hagués avingut a acompanyar-lo, estava convençut que mai s'hauria suïcidat. Ja vaig tenir prou cacera amb en Manel, acostumava a respondre, i ell mai va ser capaç de convence'l que la carnisseria sense sentit que van perpetrar quan eren criatures no tenia res a veure amb allò. T'he dit mil vegades que no. A veure si se't fica d'una vegada a la closca.

Sovint somniava que corrien plegats per la muntanya, perseguint i atrapant conills i porcs senglars. En aquests somnis sempre apareixia, tard o d'hora, un caçador solitari o un grup que cometia l'error de disparar. Era aleshores quan començava la cacera real i s'acabava l'escalfament. Tots dos s'abalançaven a una velocitat endiablada sobre els seus atacants, fintant i esquivant els seus trets amb una facilitat insultant. Es recreaven en la

ferum de la por, en l'expressió de pànic que els deformava els rostres quan prenen consciència que la seva arma, la seva estúpida escopeta, aquest cop no els serviria de res. Per un segons potser experimentaven el que havien sentit cadascuna de les peces que s'havien cobrat fins aquell precís moment. Aquell en el qual ells eren el guardó. Aquell en el qual eren ells els que anaven a morir. Quina espècie més patètica, mormola de camí a l'aparcament, tan indefensos, tan poca cosa quan no disposen de més defensa que el mateix cos.

Quan entra al pis ja sap que alguna cosa no va bé. Tot és fosc, no arriba gens de llum des del menjador ni el despatx com de costum. Que l'Anna no sigui a casa no és tan estrany després de tot. El que realment resulta pertorbador és que no està sol dins d'aquella foscor. Encara que tot sembla en calma i desert, hi ha diverses presències a dins la seva llar. Persones d'olor desconeguda. L'estan esperant, i en aquelles alçades els seus perseguidors ja han de saber que els haurà olorat. No té temps de donar l'ordre als seus músculs d'obrir la porta i fugir d'aquella ratera; la seva mà dreta ni tan sols ha iniciat el curt camí cap al mànec de la porta quan sent la punxada al coll. Li queden pocs segons abans que el somnífer faci efecte, i mentre la transformació es produeix per darrer cop en el seu organisme, s'abat sobre les tres figures amb ulleres de visió nocturna que, ara sí, veu amb tota claredat al final del corredor. Mentre redueix la distància que els separa sent més fiblades per tot el cos, sis, potser vuit. En el seu afany per morir matant, les seves urpes només troben obscuritat.

A la mitjana de l'autovia que recorre anant cap a la feina creixen gira-sols. No hi ha dia que l'Anna no es preguntés com deuen haver anat a petar a allà. Però avui no condueix de camí a la feina, sinó cap a la seva revisió periòdica amb el ginecòleg. Sembla que tot va bé, i si res no es torça, el seu fill Àngel naixerà perfectament sa, dintre de quatre mesos.

De tant en tant encara es pregunta si va actuar de manera correcta. La manca absoluta de remordiments li diu que sí, tot i que aquesta manca de sentiments de culpa la porta a preguntar-se quina mena de monstre entregaria al seu marit. Probablement, un que mira de defensar-se d'un altre. Després de tot, que el seu propi germà hagués intentat treure'l del mig ja era un senyal inequívoc que el creia capaç del pitjor i que no li tenia cap mena de confiança. De fet, aquest mateix monstre del qual s'havia desempallegat era el pare del seu fill i mentiria si digués que no havia sospesat fins al darrer moment la possibilitat d'avortar. Quan va saber la notícia va quedar perplexa. La seva primera reacció va ser de rebuig absolut. I seria un comentari innocent de la seva mare allò que la portaria a reconsiderar la seva decisió i finalment a canviar-la. Te n'adones, nena? Aquest nadó no serà només el fill del teu difunt marit, sinó també el nebot de l'Àngel. De cop i volta tota la repulsa que sentia cap a l'ésser que estava gestant es va convertir en estimació. El seu fill bé podia heretar la noblesa del seu tiet en lloc de l'instint assassí del seu pare. I encara hi havia un altre argument de pes que l'havia ajudat a tirar endavant amb l'embaràs: segons les paraules del darrer correu electrònic de l'Àngel, aquell nen podia ser el darrer de la seva espècie. En certa manera, el fet de tenir-lo li oferia l'oportunitat de redimir-se i que no caigués sobre la seva consciència la responsabilitat de la seva completa extinció.

Somriu. Fins que sent un sotrac al cor en veure un home travessant per l'autovia a pocs metres davant del seu cotxe. Sembla un home gran que, ranquejant, mira d'arribar a la mitjana que separa els quatre carrils amb alguna cosa entre les mans. Potser un saquet de llavors. Fa un cop de volant per esquivar-lo i el frontal del vehicle impacta contra la tanca metàl·lica. El cotxe fa un gir lateral a l'aire superant la mitjana i cau sobre el seu sostre fregant l'asfalt i aixecant espurnes i grinyolar de metall al bell mig del carril contrari. Cap dels vehicles que circula a més de cent quilòmetres per hora pot evitar-lo.

El Mariachi del Cobrament

En Pere va suggerir que tornéssim al cementiri, en Mateu insistia que a aquell fill de puta havíem de fer-li una visita, i jo, més perjudicat que la resta per les meves particulars circumstàncies, em vaig ajupir un altre cop mirant de trobar el meu cap per terra.

La Nit de Difunts seguia el seu curs. Encara que tots havíem coincidit que calia aprofitar al màxim la llibertat de què disposàvem per un curt espai de temps, seguíem sense posar-nos d'acord en com fer-ho. A mi em venia de gust una *cheeseburger* greixosa de qualsevol antre de menjar ràpid, però aquell parell no estaven pel tema. En Pere va dir que al mausoleu de Sir Richard hi havia muntat un sarau guapo i en Mateu ens va acusar de caguetes, que ens mancaven pebrots, i que si anàvem al local, enganxàvem en

Bartomeu treballant al despatx de totes, totes. Ens va deixar anar que si ja no ens quedava ni set de revenja era que els cucs se'ns havien cruspit els pebrots. Mentre ens sermonejava, vaig aprofitar l'avinentesa per camuflar-me entre una colla de nanos i demanar lllaminadures a la porta d'una casa del veïnat. Vaig pescar-ne un bon grapat i encara que els meus acompanyants casuals van adular el realisme de la meva disfressa, també convingueren que la fortor que desprenia era excessiva. Ja de tornada, mentre llaminejava una regalèssia, aquells dos continuaven a la seva, l'un llençant proclames i l'altre amenaçant que, o ens decidíem, o fotia el camp a la festeta d'en Richie, que ell havia mig quedat amb una ballarina de *striptease* de traspàs recent que encara es conservava molsuda i desitjable.

M'estava botonant el coll alt de la jaqueta, en un intent una mica pueril de mantenir la testa sobre les espatlles, quan en Mateu va esclatar en retrets d'un mal gust feridor. Tornava amb tossuderia a l'assumpte que la resta preteníem evitar. No per covardia, sinó perquè donàvem per finalitzada la nostra etapa d'éssers vius en aquesta vall de llàgrimes, i ara, allò que ell no volia oblidar, ens semblava aigua passada que ja no removia res dins dels nostres budells en descomposició. En Mateu es negava a passar full i, encara que fos un entendridor intent d'aferrar-se al seu jo antic, començava a resultar força cansós.

Diuen que el trànsit al més enllà no ens afecta a tots de la mateixa manera, que alguns conserven en major grau les peculiaritats de la vida anterior i tenen més presents que altres les circumstàncies que van rodejar la seva mort. Però aquest no era el quid de la qüestió. Crec que cap dels tres havíem oblidat quina cadena d'esdeveniments ens havia dut a l'altre barri, ni qui era el principal responsable de tot plegat; el que sí que és ben cert és que després del fos a negre, un cop s'encenen els llums de la sala, les coses no són iguals per a tots els espectadors de la platea. N'hi ha que s'aixequen del seient i marxen contents d'haver passat una estona agradable sense donar-li més tombs a la cosa; però

n'hi ha d'altres que s'obsessionen a analitzar el que han experimentat i comencen una interminable tertúlia que no acaba fins que s'han resseguit tots els serrells que la història oferia. Simplificant la cosa es podria dir que en Pere i jo mateix érem dels que sortíem del cinema pensant on ens podíem cruspí una bona mitjana de vedella, en canvi en Mateu era dels que necessitava lligar caps per quedar-se tranquil. I així seguíem.

Després de mesos d'abstinència jo hauria matat per paladejar de nou el cruixent cogombret atrapat entre els panets i el formatge fos, preludi del tall de boví, protagonista tant insípid com irresistible, i tot ben regat amb quètxup i mostassa; en Pere desitjava el contacte d'una altra mena de carn igual de reconfortant, però en Mateu, immers en aquella destructiva obstinació, només era capaç de centrar els seus esforços en la persona que considerava responsable de tots els seus mals. I la veritat era que, per poc que un fos una mica objectiu en l'anàlisi del que havia succeït, allò no era del tot cert. L'instint de supervivència ens empeny a ser condescendents amb nosaltres mateixos, amb els nostres errors i les nostres carències, però quan un disposa de suficient perspectiva, i creieu-me, la mort te l'ofereix amb escreix, aleshores t'adones que no es pot endossar tota la culpa al veí i que, per ser fidels a la veritat, cal saber assumir la part de responsabilitat que pertoca. A no ser, és clar, que siguis un obtús com ell i t'encaparris a veure només les faltes de l'altre.

Cansat de discutir, en Mateu s'encaminà amb pas decidit, tot i que una mica ranquejant i poc elegant, cap a un lloc ben concret. No li calia afegir res perquè entenguéssim el missatge: m'estimo més fer-ho tot sol que en companyia d'un parell de gallines. En Pere i jo ens vam mirar i, resignats, el vam seguir amb l'esperança que si ventilàvem aquell tema de pressa, potser quedaria temps abans de l'albada per satisfer els nostres respectius anhels. Millor això que seguir amb una disputa que no duia enlloc. En el pitjor dels casos, si la cosa no donava per més, però aconseguíem tancar aquell

assumpte d'una vegada per totes, l'any vinent podríem dedicar-nos en cadàver i ànima a coses mundanes, sense res que embafés la nostra breu llibertat.

Caminàvem en silenci, un al costat de l'altre, en Mateu al mig, jo a l'esquerra i en Pere a la seva dreta. Vaig somriure en comprendre que, de forma inconscient, ens havíem situat en la mateixa formació que en el passat, quan recorríem els carrers guarnits de mariachis, amb el flamant uniforme negre i plata i l'estoig de la guitarrassa plena de documents. Jo amb fila de globus aerostàtic, en Pere alt i esquifit i, en Mateu, l'únic que es mantenia en forma, amb posat seductor.

Tots ens vam en fotre d'en Bartomeu quan ens va confiar la idea del seu nou projecte. Sempre havia estat un emprenedor d'aquells que el Govern considera la base de la nostra economia. Ell mai va tenir bon olfacte pels negocis tot i provar-ho un cop rere l'altre sense èxit fins que va arribar la crisi dels collons. Allà on tots veiem la fi del món ell insistia a albirar un nou ordre ple de possibilitats. Com no disposava del capital inicial per obrir una paradeta de compra d'or de les que omplien la ciutat com merda a un galliner, va inclinar-se pel cobrament de morosos. Els bancs no donen crèdit, argumentava, l'Administració no pot fer front al pagament dels contractes, la gent no pot assumir les hipoteques ni els lloguers; el personal té l'aigua al coll, la morositat supera el 7% i ha arribat el temps de les mesures desesperades. Aquests van ser els seus grans arguments per arrencar El Mariachi del Cobrament. Sí, tots ens en fotíem. Ho vam fer quan encara teníem feina. Jo com a funcionari de l'Ajuntament, en Pere com a comercial d'una immobiliària i en Mateu com a dissenyador web.

Quan va caler retallar el dèficit del municipi, un servidor, amb seriosos problemes de salut que m'arrossegaven a una baixa rere l'altra per un excés de pes proper a l'obesitat mòrbida, vaig ser, juntament amb la Loli, secretària que havia caigut en desgràcia després d'haver tingut un flirt amb un regidor, dels primers a rebre la puntada al cul. En Pere va

ser una víctima més de l'explosió de la bombolla immobiliària. Ni les empreses del sector amb xarxes de franquiciats més consolidades van sortir ben parades dels excessos de tants anys d'especulació a la salut de la Llei del sòl. Per la seva banda, en Mateu va patir la proliferació d'aplicacions que permetien crear el seu propi web a tot Déu, encara que no haguessis vist codi font a la teva puta vida i pensessis que les sigles HTML pertanyien a una empresa de missatgeria. Ja ningú estava disposat a deixar-se una pasta en plantilles de Dreamweaver rematades amb horribles animacions Flash. Quan després de mesos a l'atur el subsidi es va esfumar i cap de nosaltres va ser capaç de trobar una nova feina, els tres vam acabar contractats pel Bartomeu. L'empresa de cobrament de morosos, contra tot pronòstic, funcionava de conya, els encàrrecs queien del cel i la seva banda de mariachis es quedava curta. En Bartomeu ens va acollir amb els braços oberts, sense cap retret per veure'ns en aquell trencat després d'haver rigut tant a la seva salut.

Al començament tot va anar relativament bé, deixant de banda la vergonya pròpia i aliena que suposava anar pel carrer amb aquella fila. La paga era bona i com teníem comissió per deute cobrat, aviat vam estar ingressant més que a les nostres antigues feines. Els petits encàrrecs els fèiem en solitari, aquells que contractaven el servei prèmium podien disposar d'un trio de nosaltres. En aquests casos, en Pere, en Mateu i jo érem inseparables.

Però la crisi no semblava tenir fons, els brots verds es van assecar i van donar pas a l'erm més absolut, un en el qual la manca de liquiditat no se solucionava amb mariachis ni amb Déu que baixés del cel. Els impagats se succeïen, les empreses es declaraven en fallida i El Mariachi del Cobrament, que havia estat un negoci pròsper al llarg del seu primer any de vida, llanguia. Els vint cobradors que havíem arribat a ser van quedar-se en nosaltres tres. I sabíem que si no s'havia reduït encara més el seu nombre, era per una qüestió d'amistat més que no pas per criteris empresarials.

Quan després de setmanes senceres en dic sec, en Bartomeu ens va anunciar amb el millor dels seus somriures que havia arribat un nou encàrrec, i dels bons, tots ens n'alegràrem. Era una mica precipitat, calia començar aquella mateixa tarda, però no estava el pati per ser perepunyetes. En Mateu fou l'únic que va posar traves a l'assumpte. Considerava que el breu informe que ens oferia el nostre cap era massa vague. Tot el que sabíem de l'operació era que el propietari d'una bugaderia de barri feia un semestre que no pagava el lloguer del local i que l'arrendatari, tip d'evasives, havia decidit tirar pel dret. En Mateu va argumentar que ningú contractava un servei prèmium per un tema com aquell, que el pagament de la tarifa no compensava, ni de lluny, la quantitat deguda. En Bartomeu va replicar que allò era problema del client i que ja havia comprovat que les factures i el contracte de lloguer estiguessin en regla. Amb tan poc marge de temps no havia pogut fer-hi més. En Mateu seguia sense veure-ho clar, però en Bartomeu va concloure la discussió amb una confessió d'allò més sincera: si passava una altra setmana sense fer caixa, hauria de tancar la paradeta i ens n'anàvem tots a la cua de l'INEM.

La bugaderia es trobava en un barri perifèric de la ciutat. La seva trista façana, que en dies pretèrits devia lluir un flamant groc canari, semblava el llibre de visites del col·lectiu grafiter de la zona i la part baixa el pixador de tots els gossos del veïnat. Al costat de la porta, un ampli finestral, brut i maltret per un impacte que havia dibuixat una teranyina de fines esquerdes al vidre, amb prou feines permetia entreveure l'interior. Vam passar sota el rètol ple de pols que anunciava «Bugaderia Prats Verds» i vam accedir a una sala estreta i mal il·luminada amb desenes de rentadores arreglerades a ambdós costats flanquejant una filera de seients de plàstic al centre. A una cantonada hi havia una tauleta amb cistells i un parell de caps de detergent en pols. L'únic client era una adolescent famèlica amb bosses als ulls que ens va dedicar una llambregada abans de tornar la mirada trista a la màquina que tenia al davant. Rere el taulell, al fons, hi havia

un paio amb texans i samarreta imperi plena de taques. D'origen llatí, era menut i feia anar el nas com si fos un conill. Els seus ulls foscos, un parell d'escletxes a un rostre menjat per la verola, ens van repassar mentre dibuixava un somriure murri. Ens va demanar què volíem i en Mateu va preguntar per l'amo del negoci. El tipus va dir que no hi era, però que podia deixar-li l'encàrrec. Jo vaig intervenir anunciant-li que, en aquell cas, ens quedaríem esperant-lo fins que tornés, i que si trigava gaire, potser ens donaria per cantar alguna ranxera. En Pere va donar el toc de gràcia informant-lo que no se'ns donava gaire bé i que potser la clientela no sabia valorar el nostre art com un acompanyament desitjable mentre durés la rentada de la seva roba. Sense semblar gaire contrariat, l'home ens va demanar que esperéssim, i va desaparèixer per la porta que hi havia rere el taulell. Una estona després va tornar per demanar-nos que el seguíssim. En creuar a l'altra banda del taulell vam veure que sobre la taula hi havia oberta una revista per les seves pàgines centrals: un parell de rosses feien meravelles amb la monstruositat que li penjava a un mulat entre les cames. La rebotiga es trobava al soterrani. Mentre baixàvem per una escala sense barana, tristament il·luminada per una esquifida bombeta que només aconseguia emetre una llum somorta i groguenca, cercant a palpentes la referència de la paret a la nostra dreta, freda com una llosa i plena de taques d'humitat, vaig sentir com el lleu senyal d'alerta que em ressonava al cap des que havíem entrat a la botiga es convertia en una sorollosa alarma. Vaig veure que en Mateu, que anava primer darrere el nostre guia, s'aturava i es girava cap a nosaltres. Els seus ulls reflectien el pitjor dels meus temors. Amb un lleu cop de cap ens va exhortar a girar cua i a sortir cagant llets d'allà. Rere seu, un estossecc va reclamar la nostra atenció. El paio del nas inquiet ens convidava a continuar l'excursió amb l'argument mut, però incontestable, que era el fet de veure's encanonat per una semiautomàtica de les que surten a les pelis.

Potser no ens hauria hagut de sorprendre que El Mariachi del Cobrament hagués passat a la història. En lloc del rètol ple de coloraines que combinava lletres de cantina tex-mex amb dibuixets de maraques i de barrets mexicans, n'hi havia un que anunciava de forma sòbria i previsible al costat de la vermellor del de la Coca-Cola: «Bar Tomeu». Malgrat l'hora intempestiva, la persiana metàl·lica no estava tancada del tot i s'escolava una franja de llum des de l'interior.

En Mateu va atansar-se a la persiana i la va alçar amb fúria continguda. En Bartomeu era sol a dins. Sense estridències, va aixecar el cap del diari que fullejava entre tasses de cafè buides i un cendrer ple de burilles on encara fumejava una cigarreta a mig fumar. Res d'allà s'assemblava a l'espai que havíem conegut: la barra quedava a mà esquerra, hi havia una màquina escurabutxaques al fons, vora la de tabac, i l'espai central l'ocupaven set taules color verd pistatxo amb cadires a joc.

En Bartomeu es va aixecar i ens va saludar, evitant encaixar-nos les mans, després ens va confessar que ens esperava. Ens va dir que sabia que li faríem una visita, tot i que a aquelles alçades de la nit ja començava a pensar que potser s'havia equivocat. Als ulls li ballava la guspira de la por, però també cert alleujament davant l'arribada del moment de la veritat; la barreja de sentiments que en Mr. Scrooge devia experimentar davant del fantasma del Nadal del futur.

Qui fou el nostre cap i amic estava vell i cansat. Arrugues que no li recordava solcaven el seu front i li rodejaven els ulls clars d'eternes ulleres de pasta negra. Les poques canes que tenia quan vam traspasar, predominaven ara als rinxols del seu cabell, abans fosc. Només havia passat un any des del darrer cop que ens havíem vist, aquella tarda fatídica, però per ell semblava haver-se esmunyit una dècada.

D'una empenta, en Mateu el va tornar a fer seure. En Bartomeu va somicar i acotà el cap, aterrit, mentre l'altre li escopia que anava llest si creia que tot seria tan ràpid, tan

fàcil. Abans hauria d'escoltar, volgués o no, com l'haviem palmat els seus tres millors amics. Coneixeria amb tot luxe de detalls el patiment que vam sofrir abans de perdre la vida en aquella rateta a la qual ens va enviar. Jo vaig pensar que potser en Mateu estava carregant una mica massa les tintes, però entenia que tot allò formava part del joc.

Al final de les escales que baixaven des de la bugaderia ens vam trobar un soterrani molt més ampli que l'espai ocupat pel pis superior. Davant la nostra arribada, tots els presents, una quinzena d'homes i dones de pell morena i pinta de no tenir cap sentit de l'humor, es van aixecar del terra, dels sofàs o de qualsevol racó on seguessin. Els més joves vestien robes amples i semblaven cantants de hip hop: per sobre dels pantalons caiguts sobresortien mànecs de pistoles i altres armes difícils de determinar; d'altres anaven a pit descobert, lluint feina de gimnàs i epidermis que semblaven kalkitos de tatuatges carceraris. Només un de tots ells va quedar-se assegut. Vestia amb elegància: americana i pantalons gris clar i camisa fosca; duia ulleres de sol tot i que la llum dels fluorescents distava de resultar excessiva; tres cadenes d'or li penjaven del coll i el rodejava un grupet de mosses mig nues amb posat d'estar disposades a satisfer el més retorçat dels seus desitjos. Davant seu hi havia una tauleta de metall coberta per una varietat gens tranquil·litzadora d'objectes. Ratlles de coca es barrejaven amb punys americans, bales de diferent calibre rodaven entre culleres amb restes de crac i pipes de vidre fumades per l'ús; feixos de bitllets escampats com cromos repetits feien de llit a tot un mostrari d'armes blanques i de foc, algunes d'elles amb la fulla tacada de sang seca. Les tres franges de la bandera colombiana eren l'únic toc de color a les parets gris ciment. Potser algú més acostumat a freqüentar aquesta mena d'ambients podria ser més precís a l'hora de descriure el que ens rodejava, tot el que jo vaig poder entendre era que ens havíem fotut a la cova d'uns narcos colombians. I malgrat que no hauria posat la mà al foc, alguna

cosa em deia que les seves relacions amb el càrtel mexicà no eren precisament amistoses. L'acudit vivent que érem en aquells moments, amb les nostres disfresses de mariachis, no semblava fer-los punyetera gràcia.

El presumpte líder es va treure les ulleres: una lletja cicatriu li creuava l'ull dret, l'iris del qual havia adquirit el to blanc de la ceguesa. Ens va somriure, mostrant-nos una dentadura d'or.

Va parlar amb veu xulesca i to ferm, típica d'aquells acostumats a ser obeïts sense objeccions. Ens va demanar que li recitéssim la cantarella. Quan en Mateu es va carregar de valor per preguntar-li a què es referia, l'altre li va explicar que els cobradors torracollons teníem alguna mena de discurs de presentació per ridiculitzar encara més a les nostres víctimes, alguna merda relacionada amb el nostre personatge. Ignoro com funcionarien les coses a altres empreses, però a la nostra no teníem cap cosa semblant. Quan en Mateu va mirar d'explicar-ho el paio va interrompre'l amb un bram que va fer trontollar les parets. La cantarella, va insistir. Jo tremolava de cap a peus, em sentia incapaç de dir paraula, però encara ho era més d'aguantar aquell silenci esfereïdor. Em vaig arrencar.

Venimos de un pueblito chiquito y lindo...

El acento, em va tallar, ¿no se supone que eres un jediondo mexicano? Pues que se note, pelafustán.

Venimos de un pueblo chiquito y lindo—vaig provar altre cop amb un accent que semblava un híbrid estrany de Cantinflas i Pixie & Dixie. Allò era tot el que un negat per a les imitacions com jo vaig ser capaç de parir—, desde allí hemos venido a esta hacienda para saldar cuentas con ustedes...

¡Qué manera! Este tipo no pudo cagarla más. Denle lo suyo.

No vaig sentir res. No vaig tenir temps. En Pere em va explicar que un dels joves amb pinta de rapejar a la MTV se m'acostà brandejant una *peinilla*, una varietat de matxet colombià, i d'un parell de talls em va decapitar. La meua sang va esquitxar els meus companys, que acollonits, van contemplar l'espectacle no exempt de certa coreografia macabra: el meu cap rodolant per una banda, el barret d'ala ampla planejant al buit i la meua enorme humanitat esfondrant-se com un edifici dinamitat. La reacció d'en Pere va ser fugir per cames, però ni va aconseguir posar un peu al primer graó abans que una ràfega li creués l'esquena. Després arribaria el torn d'en Mateu, però el cert era que mai havia compartit amb nosaltres els detalls de la seva mort. No li agradava parlar d'aquell tema. Quan en aquells moments va començar a explicar-li a en Bartomeu, amb tot luxe de detalls, el que va succeir a continuació, en Pere i jo mateix el vam escoltar amb la curiositat de qui espera resoldre un gran misteri.

«El cap dels narcos va aturar als seus homes. Se'l veia contrariat per haver precipitat la situació i, en certa manera, escurçat la diversió. A mi volia fer-me durar. Em va preguntar si em venia de gust un tequila. Jo vaig balbucejar que sí. Em van posar sal a la mà i em va dir que la llepés. Després em va acostar un gotet ple de líquid transparent. Em va dir que me l'empassés d'un sol glop i així ho vaig fer. Finalment, em van donar una rodanxa de llimona i em va instar a menjar-la. Vaig tancar els ulls i vaig acotar el cap. El paio va riure i tota la resta el va acompanyar. ¿Otro?, em va preguntar. I vaig haver d'acceptar. Encara en vaig beure un tercer i un quart. Al cinquè em va anunciar que ho faríem una mica diferent per donar-li més emoció. Abans d'adonar-me'n jeia despul·lat sobre la tauleta de metall, agafat de peus i mans per quatre dels seus homes. El cap s'acostà amb el matxet i d'un sol trauc em va tallar de l'estern al pubis. Vaig cridar sota aquell dolor insuportable. O això creia aleshores, just abans que em ruixessin la ferida amb sal. Jo cridava, bramava i em retorçava impotent, però els meus crits no trobaven

més resposta que les rialles dels meus botxins. Després de la sal va arribar el suc de llimona. Una coïssor que em va esquinçar l'ànima i em va arrossegar a límits que mai hagués cregut ser capaç de resistir. Desitjava amb totes les meves forces perdre la consciència i deixar de patir aquella tortura. Per rematar la jugada em van mullar amb tequila i apropant un encenedor van calar foc a la ferida. Com hipnotitzats contemplaven somrients les flames blavoses que em cremaven les entranyes, mentre l'olor de la meua carn consumint-se omplia el soterrani. Vaig cridar fins al paroxisme, però ni m'explotaren les cordes vocals ni arribà el piadós desmai. Passats uns segons eterns, el cap va ordenar que apaguessin el foc. Encara tenia ganes de jugar amb mi una bona estona. I ho van fer. Els va cedir la joguina a les seves golfes perquè es distraguessin mentre ell mirava l'espectacle. Aquelles males putes tenien tantes mamelles com imaginació. Em van omplir el cos de talls, em van arrencar les ungles de mans i peus, em van sodomitzar amb el mànec del matxet dels collons... i van jugar tant com van voler amb el meu propi cos, de formes que m'estimo més no repetir, fins que la mort em va alliberar d'aquell malson.»

En aquest punt en Mateu va aturar el seu relat. En Pere i jo ens vam mirar incapaços de dir res. En Bartomeu gemegava amb les mans agafant-se el cap i mussitant «ho sento, jo no ho sabia, com podia saber-ho» mentre es gronxava de forma repetitiva endavant i endarrere.

Després d'haver escoltat el testimoni del nostre amic i conèixer el final de la història, vaig comprendre que en Pere i jo havíem estat afortunats; també vaig entendre que havia estat molt injust amb ell considerant-lo un egòlatra obsessiu, algú incapaç de deixar enrere el passat i amb una emprenyadora fixació per visitar en Bartomeu i passar comptes. El vaig mirar de nou sense poder evitar sentir-me culpable i vaig recolzar la mà a la seva espatlla en un intent una mica barroer de reconfortar-lo. Va ser aleshores quan vaig percebre l'estranya calma que semblava haver envaït el seu rostre. La ràbia que l'omplia

mentre recordava el succeït havia deixat lloc a una pau melangiosa. Com si s'hagués tret un terrible pes de sobre. Quasi semblava somriure.

Anem, va dir, potser encara tenim temps per una hamburguesa i arribar a la festa de Sir Richard. En Pere i jo no vam saber amagar la nostra sorpresa, però res comparable a la cara d'en Bartomeu. Ja no ploriquejava, ni somicava ni feia l'indi. Ens mirava amb ulls com a plats i la boca oberta com l'escletxa d'una bústia. Es va llençar als peus d'en Mateu i se li va aferrar a les cames desfent-se en agraïments. Ell es va desempallegar de la seva tenalla i va començar a apujar la persiana.

Gràcies, moltíssimes gràcies, amic meu. Pots estar segur que a la Rita no li faltarà de res mentre jo visqui.

La Rita era la vídua d'en Mateu.

Que hi tens a veure tu amb la Rita?, va voler saber. La pau del seu rostre se n'havia anat en orris.

Bé, ja ho saps, no? Vam trobar consol en braços de l'altre.

T'estàs follant la meva dona?

No, no, bé... sí, però és que dit així... Ens estimem. Si tot va bé ens casem el mes vinent.

Per alguna estranya raó, els vius donen per fet que la mort permet tenir una visió general del tot el que succeeix a la vida dels nostres éssers propers un cop ja hem marxat. Que el traspàs al més enllà ens allibera dels lligams físics del temps i de l'espai, i ens dota d'un sisè sentit per estar al corrent d'allò que ens tocava de prop al món que segueix voltant sense necessitat de la nostra presència. Una creença molt estesa, cert, però falsa. Per a res, en Mateu no tenia ni punyetera idea que aquell s'havia enredat amb la seva vídua. En Bartomeu l'havia cagat, però bé.

Vam caminar en silenci pels carrers de la ciutat, quasi deserta a aquelles hores de la matinada. Potser ens vam creuar amb un camió de la brossa, potser ens va passar pel costat un cotxe ple de borratxos que ens van insultar abans de seguir buscant algun lloc on rematar la nit. Al firmament violaci ja s'intuïen les primeres pinzellades ataronjades, l'avantsala d'un nou dia. Una nova jornada que tornava a pertànyer als vius, que avui omplirien de flors les lloses dels seus morts. Nosaltres ja no hi pintàvem res. Fins a l'any vinent. Fins a la propera Nit de Difunts. Mentre esperàvem que arribés calia tornar al cementiri, la nostra llar.

Galetes

—Jo no he tocat les galetes d’ambrosia, mama —va dir el petit Hermes, mentre el nerviós aleteig dels seus turmells el feia surar a un pam del terra.

Hera el va mirar amb menyspreu. Estava tan empenyada que se sentia incapaç de decidir què era allò que la molestava més: que el nen li fotés el pèl o que l’anomenés «mama». Després de tot, el galifardeu no havia nascut del seu ventre, sinó d’aquella porca de Maia. La molt nimfa! No va estar contenta fins que el sobirà de l’Olimp va vessar la seva sement a tan immund entrecreix i va adquirir el dret al subsidi que rebien totes les amants de Zeus. Quin tros de temple s’havia fet aixecar al mont Cilè a costa de l’erari celestial!

—Hermes, quants cops t’he dit que no m’agrada gens que em menteixis. Ensenya’m les mans!

El nen va obeir. Les tenia plenes d’engrunes, les mateixes que li tacaven les galtes. La deessa va agafar-ne una i se la va endur als llavis. Va paladejar-la sota l’atenta mirada del petit, que va trigar uns segons a entendre que no s’havia quedat pas cec: el casc li havia caigut sobre els ulls de la gleba que li havia clavat la malhumorada madrastra.

—Així no es pot viure —va mussitar Hera i va agafar el mocador que li oferia Demèter, que no perdia detall de les evolucions del ruc d'Hèstia, pel seu camp de blat.

—Com aquesta bèstia li clavi les dents a les meves espigues, et ben juro que li tallo el coll —va amenaçar la deessa de l'agricultura brandejant la seva falç daurada.

—Deixa'l fer, animalet, ja saps que és molt casolà —va contestar la deessa de la llar.

—Doncs d'això és del que em queixo. Quan vinguis de visita no cal que me'l portis, i aquesta torxa, tampoc, que qualsevol dia em fots un desastre.

Per tota rèplica, Hèstia va assenyalar Hera amb un cop de cap. Aliena a la discussió de les seves germanes, sanglotava en silenci.

—Vinga, va, estimada, ja saps que el nostre germà petit sempre ha sigut un tarambana —va mirar de consolar-la Demèter, mentre s'acaronava els llargs cabells daurats.

—Mai m'hauria d'haver esposat amb ell. Només una blea com jo podia confiar en la paraula d'algú capaç de violar la seva pròpia germana.

—Et vas casar amb ell perquè l'estimes, i si ara plores com una criatura és perquè encara ho fas. Ets la reina de tots els déus, germana —li va recordar Hèstia—, els humans t'adoren i aixequen temples en el teu honor per tot arreu. Molts envejarien la teva sort.

—No puc continuar així —Les llàgrimes negaven els grans ulls negres de la bella Hera—. El meu matrimoni és un desastre, Zeus es passa el dia pensant quin serà el seu proper objectiu i com el seduirà aquest cop. Sigui prenent la forma d'un cigne, de pluja o suplantant el marit, qualsevol argúcia li va bé quan es tracta de ficar-se entre les cames d'una dona. I tampoc fa fàstics a noiets de bon veure. Mireu en Ganimedes. Ningú es creu que es prengué la molèstia de convertir-se en àguila i raptar-lo, només per tenir-lo com a coper. Però el pitjor de tot és que els meus fills comencen a seguir les seves passes. Em

tenen per una figaflor a qui es pot enredar com si res. Entren i surten de casa sense donar-me cap mena d'explicació i em parlen com si fos una minyona. Ares es passa el dia a tavernes buscant gresca; Hebe només es preocupa que la copa dels seus joves pretendents estigui ben plena i que caiguin ebris als seus peus, ja ni respon a la meua crida quan necessito que m'ajudi a enganxar Pegàs al carro; Ilitia viu per la seva organització de mares solteres, massa ocupada per fer companyia a la seva. Ja us he explicat el que Hermes em va fer l'altre dia... Això no s'assembla gens ni mica a la vida que sempre havia desitjat. Com pot ser que la protectora de la família i el matrimoni hagi convertit la seva llar en aquest absolut desastre?

—No et torturis, bufona —va dir Demèter sense deixar d'acaronar-la—. No és culpa teua. Has fet el que has pogut perquè tot funcione.

—No. No ho he fet —va replicar Hera amb ràbia, desempallegant-se del contacte de la deessa de l'agricultura—. L'únic que em va estimar i em respectava era l'Hefest. Ell sí que va ser un fill lleial i tendre, però jo, lluny d'acceptar la seva deformitat, em vaig deixar endur pel «què diran» i el vaig fer fora de l'Olimp. Em mereixo tot el que m'està passant.

—Però, germana —va intervenir Hèstia—, ets l'esposa del déu suprem del cel i un dia els teus fills heretaran el seu tron! Què esperes? Si alguna cosa els hi sobra és temps i poder per fer tot allò que els hi vingui de gust. Ens vols fer creure que series més feliç amb una família vulgar amb problemes tristos i mundans com la de qualsevol simple mortal?

Per tota resposta, Hera va somriure amb una guspira de comprensió en la mirada.

En Posidó va ser l'aliat perfecte perquè Hera pogués dur a terme el seu pla. El deu de les aigües sempre havia anhelat deixar de ser segon plat i poder asseure's en el majestuós

seient de marbre negre amb incrustacions d'or des d'on el cap del panteó regia el destí dels olímpics i de tota la humanitat. El senyor de les nàïades, nereides i sirenes, no va dubtar a aprofitar l'oportunitat d'aconseguir el que la seva germana li oferia. A canvi, va prometre que l'ajudaria en la fugida, que guardaria el secret del seu amagatall i que es faria càrrec del petit Hermes i el vigilaria perquè no baixés a buscar-los a la Terra. Va jurar fer-ho, tant de temps com ella decidís quedar-se a viure allà, entre els mortals, amb la seva família.

Aquella mateixa nit, Hera va vessar a les copes de Zeus, Hebe, Ares i Ilitia, llàgrimes de Morfeu, que els van sumir en un son dolç i profund. Després, a l'empara d'una obscuritat sense lluna, Posidó la va ajudar a carregar-los a la quadriga que els portaria fins als dominis humans. Pegàs i les seves blanques crins només van tornar amb un tripulant: aquell que havia de convertir-se en el nou sobirà de l'univers.

Per tot equipatge, Hera va prendre una àmfora de fang i dues gerretes de vidre. L'àmfora estava plena de l'ambrosia que els mantindria joves i plens de vigor. Una de les gerretes tenia aigua del Leteu, el riu de l'Hades del qual bevien les ànimes per oblidar la seva vida anterior quan es reencarnaven, i amb la qual pensava esborrar la memòria de Zeus i els seus fills, mentre durés la seva estada. Reservava el contingut de l'altra per a quan arribés el moment de tornar: aigua del riu Mnemòsine que restituïa els records arrabassats.

896.944 dies s'havien fos des d'aleshores.

Aquell matí de començaments d'estiu, la que va ser deessa del matrimoni, els sacrificis i la lleialtat, va aspirar amb delectança l'aroma de les galetes acabades de fornejar. Sense ambrosia no quedaven tan bones, però el seu espòs les seguia trobant delicioses.

Amb molt de compte de no cremar-se, va agafar la safata amb dues manyoples i la va treure del forn. Es va eixugar la suor del front amb l'avantbraç i va mirar per la finestra de la cuina: estretes xemeneies escopien mandroses fumarades que embrutaven el cel. Les refineries eren un element característic del paisatge d'aquell barri d'extraradi. En una d'elles el seu marit estaria desitjant que es fessin les dues i s'acabés d'una punyetera vegada la seva jornada laboral. Com de costum, arribaria cansat, afamat, i amb ganes d'estirar-se després de dinar.

Els llavis d'Hera van dibuixar un somriure agredolç. Quants cops, al llarg de tots aquells anys, s'havia preguntat si havia obrat bé? Quant de veritat i de mentida hi havia en la vida que havia obligat a viure als seus? Incomptables vegades. Gairebé les mateixes que creia arribat el moment de tornar. Però, quan va voler adonar-se'n, ja no hi havia cap lloc on fer-ho. No devien haver passat més que uns pocs mesos a l'Olimp, però van ser segles per als humans. Segles durant els quals moltes civilitzacions van caure i altres van emergir; segles que van veure com els cultes a Jahvé, Buda i Al·là deixaven enrere als olímpics i el seu mont, que va desaparèixer amb tots els seus pobladors.

Va haver-hi prou amb uns pocs anys sense ambrosia, perquè el seu poder i immortalitat desapareguessin. Van ser temps difícils i en dues ocasions van conèixer el pitjor dolor que uns pares poden experimentar. Ares, que havia lluitat a infinitat de guerres sense patir ni una rascada, va morir d'un tret al cap a la batalla de l'Ebre i, cinc anys enrere, Hebe va expirar, després de ser apallissada pel seu marit alcohòlic. Almenys, a Itàlia les coses li anaven prou bé treballant d'advocada per a Amnistia Internacional.

Malgrat tot, no se'n penedia de res. Els anys feliços que havien viscut plegats compensaven amb escreix tot el patiment posterior. Durant molt, moltíssim temps, va poder gaudir de la família que sempre havia desitjat tenir. Els seus fills l'adoraven i el seu espòs mai es cansava de fer-li l'amor i repetir-li que era la dona més meravellosa del món.

Sí, després de tot, en Zeus i ella havien sigut feliços, molt feliços. I s'avergonyia de reconèixer que, els darrers anys, quan les canes van aparèixer en els seus cabells i les arrugues a la seva pell, va ser ella qui va entregar-se a altres braços que encara la fessin sentir desitjada. Tant com quan conduïa orgullosa la seva quadriga d'or pels jardins de mont Olimp, allà on ella i el seu marit van ser joves i forts.

Eixugant les llàgrimes que naixien dels seus grans ulls foscos, Hera s'apropà als llavis una de les galetes. La que havia marcat amb una avellana, la que contenia les darreres gotes del riu de l'oblit.